

UADALAJARA

**BRAZILIA
ROMÂNIA**

**„meciul
onoarei“**

SPORT

DECEMBRIE 1970

24

**NUMĂR
SPECIAL
DE
ANUL
NOU**

La
balon
CLODOALDO
și
DUMITRU

PROLETARI DIN
TOATE TĂRILE,
UNIȚI-VĂ!

SPORT

Nr. 24 (287)
DECEMBRIE
1970
ANUL XXIII

REVISTĂ
ILUSTRATĂ
BILUNARĂ
EDITATĂ DE
CONSILIUL
NAȚIONAL
PENTRU
EDUCAȚIE
FIZICĂ ȘI SPORT
DIN
REPUBLICA
SOCIALISTĂ
ROMÂNIA

Redactor șef:
MIRCEA COSTEA

Secretar general
de redacție:
DIMITRIE
CALLIMACHI

Prezentarea artistică
MIRCEA PATRICHİ

Prezentarea tehnică
GHEORGHE DEDIU

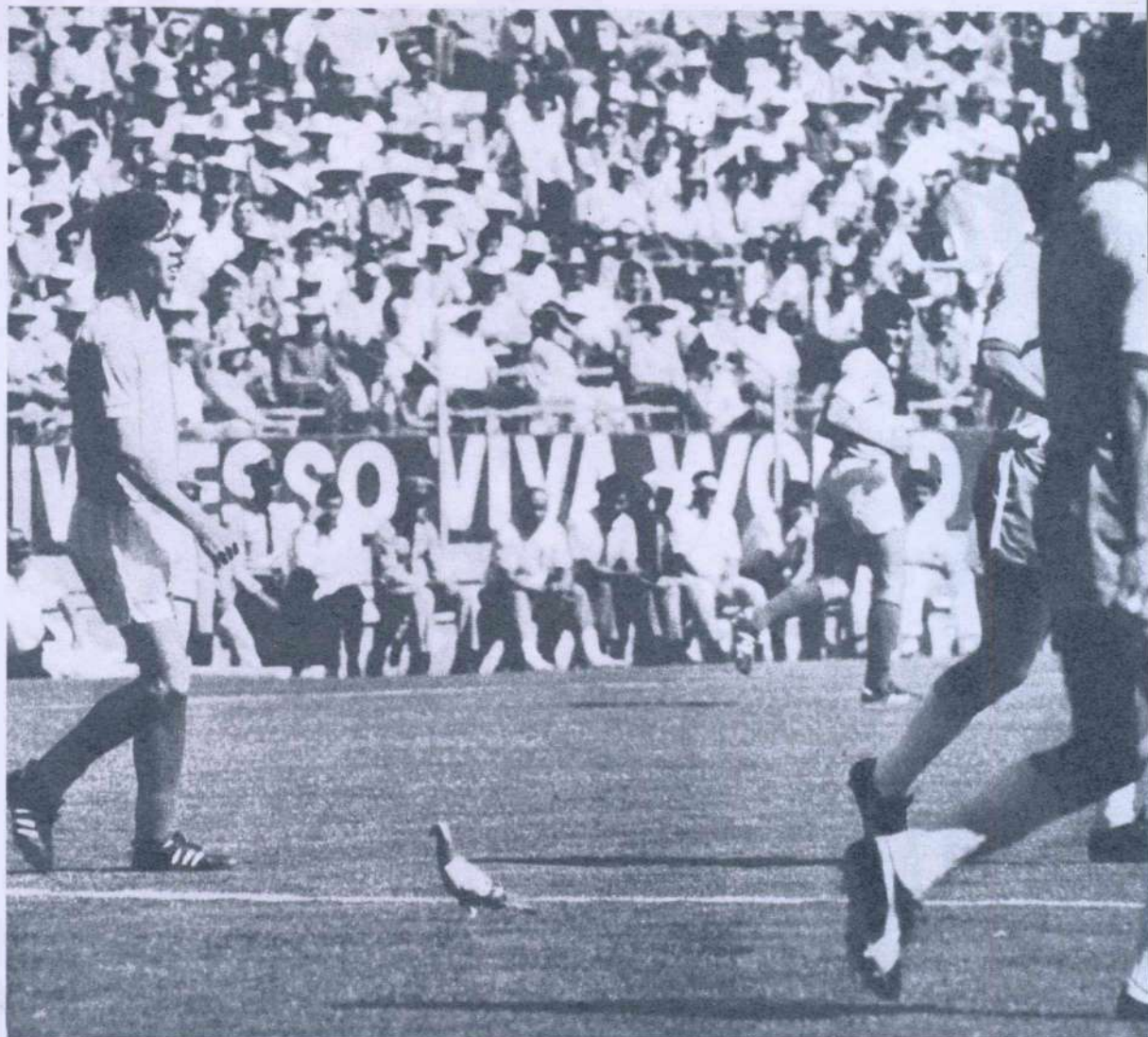
Redacția și administrația:
str. Vasile Conta 16,
București-22, Sectorul 1.
Telefoane:
11-91-13 și 11-10-05.
Abonamentele se fac
la toate oficiile poștale
din țară, iar în întreprinderi
și instituții
prin difuzorii voluntari.
Costul abonamentului:
3 luni — 15 lei;
6 luni — 30 de lei;
1 an — 60 de lei.

Revista se tipărește
la Combinatul Poligrafic
«Casa Scintei».

43 806

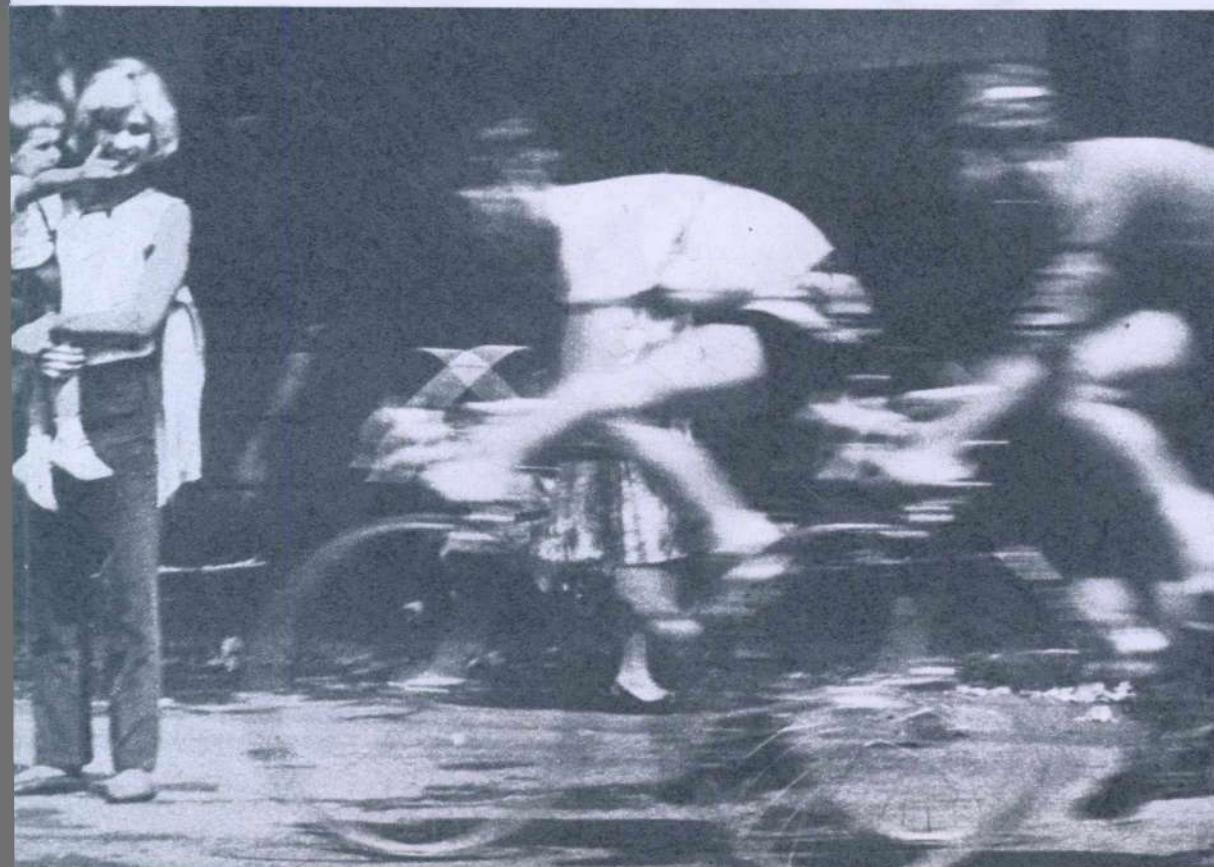
IMAGINI INEDITE D

Prezent la turneul final al campionatului mondial de fotbal din Mexic, fotoreporterul Paul ROMOȘAN a «prins» și acest neobișnuit instantaneu (la meciul de la Guadalajara, dintre România și Brazilia): un naiv porumbel care a aterizat pe gazon cu dorința de a-i împăca pe... beligeranți.

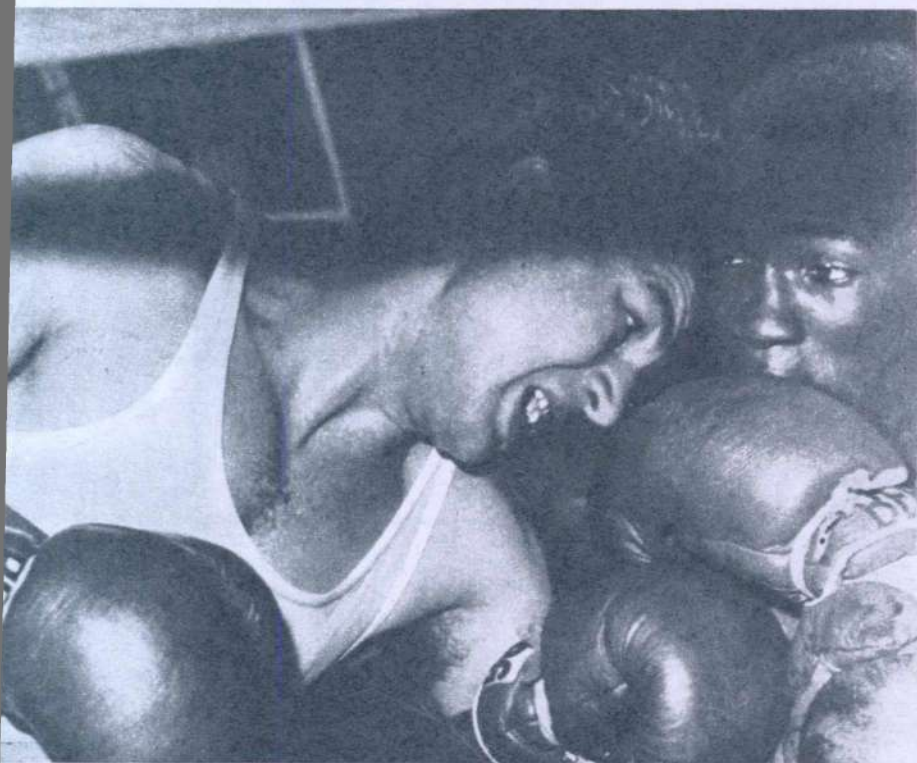
Aceste «linii» tinere și optimiste, surprinse pe peliculă de fotoreporterul clujean Francisc DEAK, dovedesc că la întreprinderea «Tehnofrig» educația fizică este un valoros membru al familiei Grupului școlar.

Fotoreporterul Aurel NEAGU (ziarul «Sportul») și-a intitulat lucrarea «Uite, mamă, vin cicliștii!».

Expo'70 SPORT

Un interesant «alb-negru» izbutit la o gală de box de fotoreporterul Viorel RABA (ziarul «Scinteia tineretului»).

În pledoariile sale pentru schi, profesorul Ion MATEI (Sinaia) folosește cu multă măiestrie aparatul de fotografiat, după cum se vede și din imaginea alăturată.

O fotografie cu patină de icoană veche de lemn, intitulată sugestiv «Cruceații», de Ion MIHĂICĂ.

Trei vedete ale echipei de handbal, campioană mondială la Paris, GRUIA — golgheterul reprezentativei, OTELEA — căpitanul formației și GAȚU — favoritul publicului, promit noi succese pentru 1971.

BILANȚ

Ca la fiecare sfârșit de an, revista noastră își îndeplinește o plăcută îndatorire din a prezenta cititorilor săi bilanțul principalelor succese obținute de sportivii români în marile competiții internaționale.

Și în 1970, ultimul an al cincinalului, încărcat de roade în toate domeniile de activitate economică, politică și socială, mișcarea sportivă a confirmat mersul ei ascendent, rezultat al conducerii de către partid, al sprijinului de care se bucură, al muncii entuziaste a sportivilor, antrenorilor și celorlalți specialiști, a activului salariat și obștesc, ca și al dragostei cu care este înconjurată de milioanele de iubitori ai sportului.

Handbaliști și luptători, canotori și scrimeri, tenismeni, atleți, popicari și gimnaști, sportivi consacrați sau tineri afirmați în acest an au făcut dovada talentului și

hărniciei lor, a competenței măștrilor lor, au demonstrat că în numeroase secții din cluburile și asociațiile sportive există oameni de nădejde, se muncește la nivelul cerințelor performanței mondiale.

Lor le dedicăm paginile ce urmează, drept prețuire și îndemn pentru noi victorii în anul care vine, de o deosebită importanță în pregătirea pentru Jocurile Olimpice din 1972.

Fie ca aceste succese să constituie un îndemn pentru toți sportivii noștri, consacrați sau pe cale de afirmare, pentru cel ce răspund de pregătirea lor.

Fie ca aceste succese să amintească voleibaliștilor, hocheiștilor, baschetbaliștilor, rugbiștilor și altor sportivi de ani cînd propriile lor victorii de răsunet figurau la loc de cinste în bilanțul mișcării noastre sportive!

RUMOASELE AMINTIRI ale lui 70

lată-ne ajunși sus. Pe pisc. Fa-
cem un popas. Un popas... retros-
pectiv. Privim drumul străbătut. O
distanță! Să urci 365 de zile, nu e
glumă!

Ajunși aici, sus, pe pisc, dorim
să revedem tot ceea ce a fost fru-
mos, ne-a încântat, în ascensiunea
noastră. Să revedem și să ne bucu-
răm iarăși de clipele frumoase. Și
bucuria ne este cu atât mai mare
cu cât am drumețit mai mult urcând,
decind mergând pe plat sau cobo-
rind...

...După amezișorul coboriș, și a-
tât de chinuitor, la hochei pe ghea-
ță, unde sportivii noștri au respec-
tat fidel doar progresia alfabetică
— de la B la C —, după acest du-
ros *aval*, dureros chiar și acun-
la gura sobei, a urmat un vertiginos

amonte. Handbaliștii români, în
Franța și, în final, la Paris, cuce-
resc la cea de a șaptea ediție a
campionatului mondial trofeul de
aur. Al treilea titlu suprem, după
cele de la Dortmund și Praga. O
performanță strălucită care a ates-
tat pentru a treia oară înalta clasă
a școlii handbalului din România.
O performanță care a fost primită
cu respect și fast în prima pagină
a presei sportive din întreaga lume.
O performanță care a ridicat cota
handbalului în țara organizatoare:
tunarul echipei noastre, Gruia, a
devenit pentru copiii și tinerii fran-
cezi un idol, un ideal...

...Un alt mare succes, cu trei
medalii mondiale de aur, două de
argint și una de bronz, îl realizează
în Italia, la Bolzano, fetele și băie-

ții reprezentanți ai unei discipline
cu zeci de mii de practicanți în
țara noastră. A fost o nouă confir-
mare, pe plan mondial, a valorii
sportului popicelor din România.
Partea leului, toate cele trei medalii
de aur, a revenit fetelor (Elena Cer-
nat, Elena Trandafir, Crista Szöcs,
Ana Marcu, Florica Neguțoiu, Mar-
gareta Szemany, Cornelia Petruș-
ca)...

...Un alt meridian *amonte* pentru
sportul românesc de performanță
 îl constituie Canada. După victoria
europeană de la Berlin, micuțul
Gheorghe Berceanu reeditează fu-
rorile de la Mar-del-Plata în locali-
tatea Edmonton, cucerind pentru a
doua oară medalia de aur la lupte
greco-romane, la categoria 48 kilo-
grame.

Și tot în Canada a făcut să se
vorbească despre România și e-
chipajul său de schif 2+1 rame,
care pe lacul de la St. Catharines
a ocupat primul loc, aducând în
țară prima medalie mondială de
aur a canotajului nostru academic.
Eroii? Ștefan Tudor, Petre Ceapura
și «jocheul» de la cîrmă, Gheorghe
Gheorghiu. Băieților triumfători
le-au urmat fetele, vîslășele Ioana
Tudoran, Ileana Nemeth, Mitana
Botez, Elisabeta Lazăr și Ștefania
Borisov, cărora le-au fost decer-
nate la Tata medaliile de aur euro-
pene în proba de 4+1...

...O aplaudată victorie o izbutesc
reprezentanții noștri și pe meridia-
nul danez. La Copenhaga, cuplurile
Serghei Covaliov + Ivan Patzai-
chin (canoe 1 000 m) și Petre Maxim

Finala pariziană a campionatului mondial de handbal cheamă la start formațiile României și R.D. Germane. După a doua prelungire scorul este 12—12. Gheorghe GRUIA se înalță, șutează și înscrie al 13-lea gol al României (și al 30-lea al său). Sintem pentru a treia oară campioni mondiali!

FRUMOASELE AMINTIRI ale lui

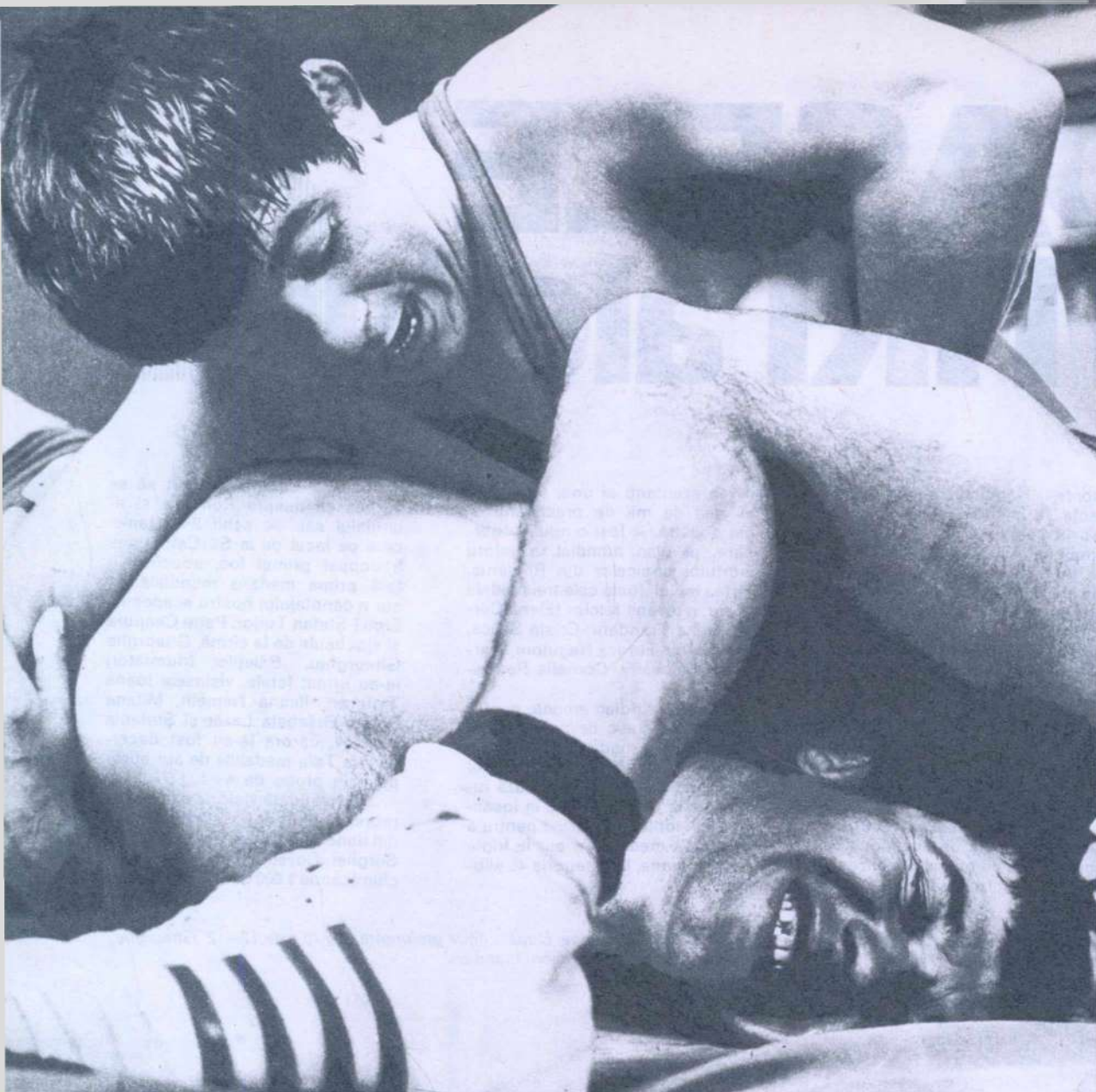
(urmare din pag. 5)

+ Aurel Simion (canoe 10000 medaliile mondiale de aur. Succesorul nu surprinde. Danezii știu România are o frumoasă trac în minuirea pagaelor și padele a cărei inaugurare au făcut-Melbourne, în 1956, Leon Roitr Simion Ismailciuc și Dumitru Ilexe: trei medaliile de aur olimpi

...O îmbucurătoare priveliște r oferit-o începutul de creștere pe meridianul jugoslav, de la c pionatele mondiale de gimnas (Ljubljana). Gimnastica noastră minină începe din nou să se im nă pe plan internațional, deoc: dată ca omogenitate. În clasam tul general pe echipe Români ocupat locul cinci la feminin. S: impună încep și băieții: Român obținut locul opt pe echipe (mai mare altitudine atinsă de g nastica noastră masculină!)...

...Strălucire de argint și de br au adus culorilor românești ech feminină de floretă și Olga Sz la campionatele mondiale de s mă de la Ankara, precum și ech masculină de floretă...

...Către sfârșitul anului buc ne-au furnizat clasamentele m diale și europene la atletism și nis de cimp. La atletism, în cla mentele primilor zece pe pro apărute în presa sportivă din lun întregă, pentru că în lumea treagă este iubit atletismul, au a rut și numele unor atleți romi Viorica Viscopoleanu (locul 4 lungime cu 6,67 m), Cornelia I pescu (locul 3-6 la săritura în tr țime cu 1,85 m), Valeria Bufa (locul 4-5 la 100 m garduri cu 12 Ileana Silai (locul 5 la 800 m 2:02,2), Rafira Fița + Doina Băd cu + Mariana Filip + Ileana S (locul 8 la șafeta de 4x400 m 3:37,8), Carol Corbu (locul 9 la plusalt cu 16,76 m), Lia Manc (locul.10 la disc cu 59,48 m). Din aceștia, cea mai mare vilvă a s niț-o pe plan mondial Valeria I fanu. Ea s-a apropiat la o zeci de secundă de recordul lumii proba neolimpică de 200 m gard și se anunță pentru 1971 drept serioasă pretendentă la recor mondial al acestei probe, prec și la cel de la 100 m garduri. ceea ce privește tenisul de cin

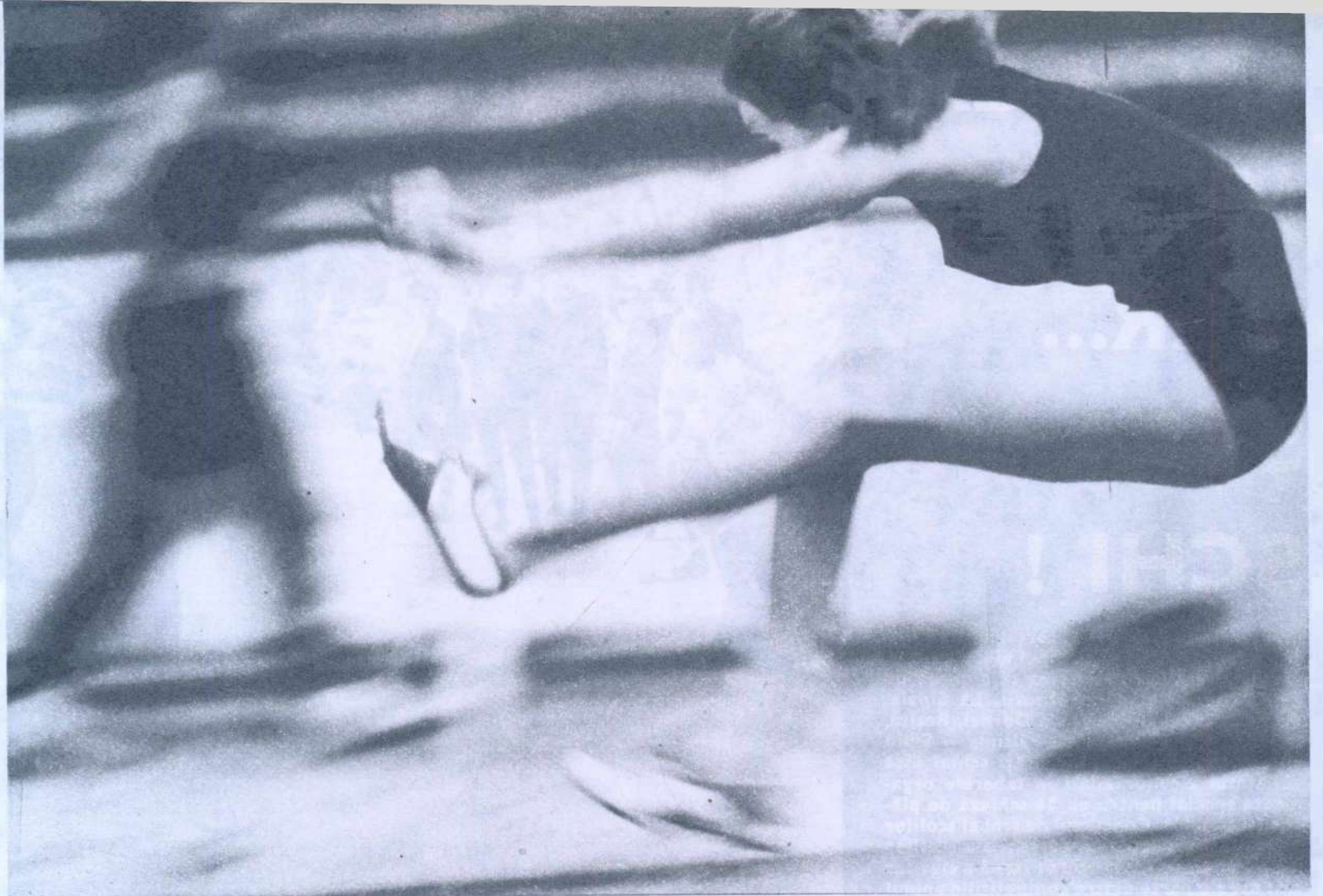

Micuțul Gheorghe BERCEANU — «Herculele» de aur al lumii, la categoria de 48 kg la greco-romane — execută o «roată» de braț partenerului său Gheorghe Stoiciu.

Campioanele eu- ropene la schif 4+1 visle: Ioana TUDO- RAN, Mitana BOTEZ, antrenorul emerit Ion BULUGIOIU, Elisa- heta LAZĂR, Ileana NEMETH și Ștefania BORISOV.

Imbatabilul cuplu olimpic și mondial, pa- gaiștii Serghei CO- VALIOV și Ivan PAT- ZAICHIN

1970 — atleta nr. 1 a României, Valeria BUFANU, în postură de pentlioniștă, în proba de săritură în lungime unde deține un record personal de 6,25 m

decepția pe care am încercat-o după eliminarea echipei României din «Cupa Davis» a fost neutralizată de rezultatele sufragiilor mondiale și europene: Ilie Năstase a fost desemnat (luindu-se în considerare ambele categorii — amatori și profesioniști), ca a șasea «rachetă» a lumii și prima a Europei...

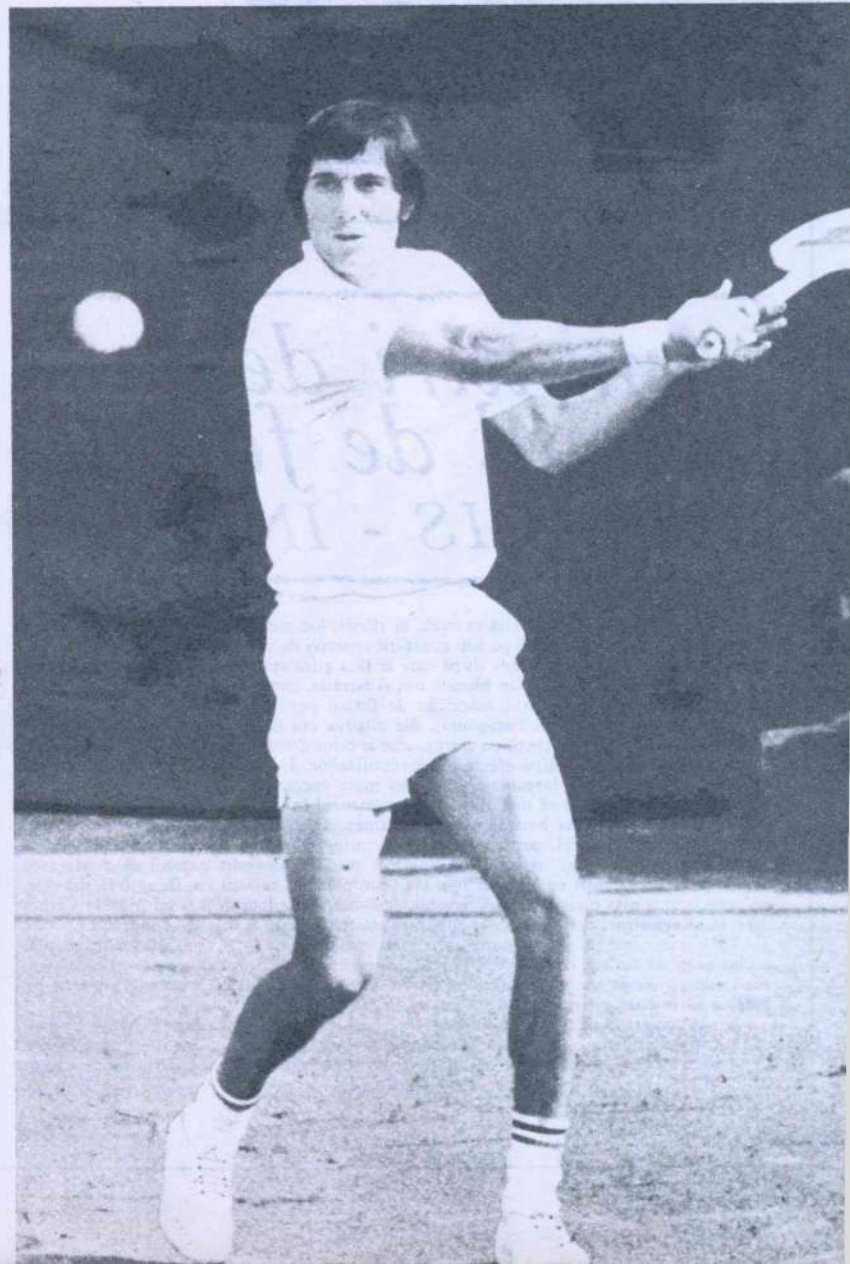
...lăta-ne ajuși aici, sus, pe pisc, după un drum de 365 de zile. Atătea priveliști frumoase, atăta farmec. De n-ar fi fost abrupturile de la «cota hochei pe gheață», «cota volei», «cota de prestigiu rugby România-Franța», «cota amicală final de sezon fotbal România-Olanda»!...

...lăta-ne ajuși aici, sus, pe pisc, după atăta drumeție. Drumeție în timpul căreia am cules 8 medalii mondiale de aur, 3 medalii europene de aur, 36 de medalii balcanice de aur. Și sintem gata s-o pornim iarăși la drum, să asaltăm piscul '71, iar din virful acela să ne pregătim pentru marele asalt al piscului «München '72»...

...lăta-ne ajuși aici, sus, pe pisc. Plini de optimism. Pentru viitoarele drumeții vom avea mai multă experiență, mai multă ambiție, tot ceea ce ne va fi necesar pentru a izbuti atingerea țelurilor.

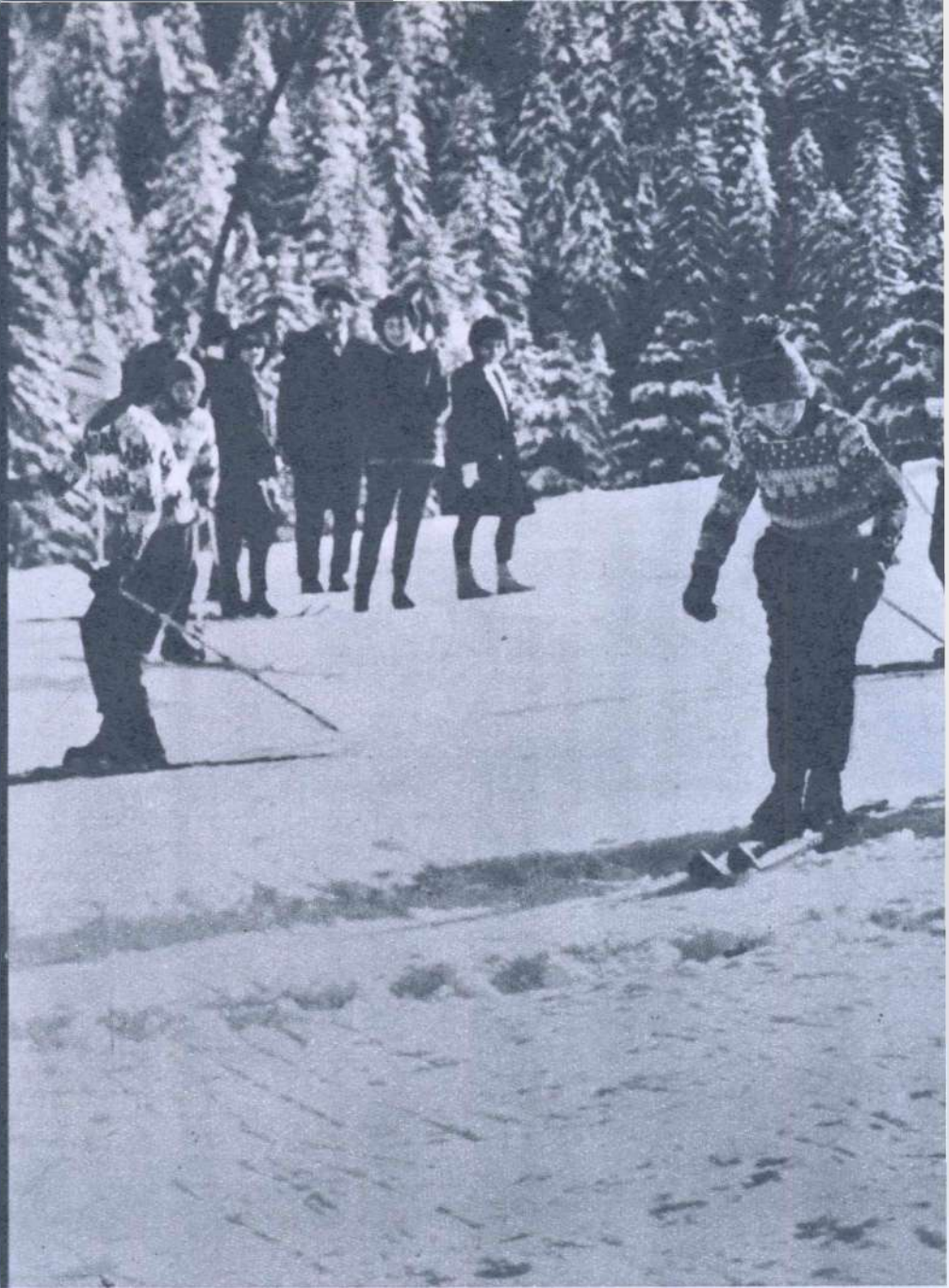
Horia CRISTEA

Ilie NĂSTASE, «diavolul alb» al rachetei europene

SPOR LA JOACĂ DAR... ȘI LA SCHI !

A venit vacanța, cu tot cortegiul de bucurii ce-l poate oferi anotimpul alb. Patinele, săniile și schiurile au prins să aluneca pe oglinda gheții și puful zăpezii. La Sinaia, Predeal, Lacul Roșu, Vatra Dornei, Reșița, Brașov, Poiana Brașov, la Păltiniș — Sibiu și în alte numeroase localități schiul este răsfățatul elevilor aflați în taberele organizate special pentru ei. Se schiază de plăcere și cu folos. Concursul de schi al școlilor sportive, campionatele de schi ale școlilor profesionale, Olimpiada de iarnă a elevilor sînt doar o parte dintre competițiile anului viitor la care elevii, cu schiurile la picioare, vor prinde să caligrafieze pe întrecute, în fața unor profesori deloc dispuși să se lase îndulțoși de căzături ci doar de calitatea urmelor trasate pe «coala» de examinare. Deci, dragi elevi, spor la joacă, dar și la lecțiile de schi pe care cu atîta bucurie și plăcere le frecvențați în plăcutele zile ale vacanței.

ION BĂIEȘU

Amintiri de la meciul de fotbal PARADIS - INFERN

Vestea că pe Lumea Cealaltă va avea, în sfîrșit, loc meciul de fotbal Paradis-Infen a scos pur și simplu din minți pe toți gazetarii sportivi de pe Pămînt. Erau, slavă Domnului, și aici destule evenimente după care le lăsa gura apă (numesc doar campionatul mondial de fotbal al fecioarelor blonde din Australia, campionatul european de fotbal pentru ambliopi, campionatul american de fotbal pentru nevăzători și campionatul de fotbal pentru piticii din Patagonia), dar altceva era să fii de față la un meci în care se întîlneau reprezentanții cu crampoane ai celor două mari puteri ale Universului. Dificultatea începea în clipa efectuării formalităților. Hai să zic că nu era moarte de om să completezi niște formulare și să faci niște vaccinuri, dar exista o cerință care pe foarte mulți i-a făcut să dea înapoi. În momentul în care trebuia să pășești granița, individul aflat la ultima barieră, Marele Vameș, avea obligația să-ți dea una în cap și să te treacă în neființă, pentru că altfel nu puteai ajunge pe Lumea Cealaltă. Ca să nu lungesc vorba, aflați, ei bine, că singurul care s-a dovedit capabil să depășească aceste încercări am fost eu. Ce-am avut și ce-am pierdut, mi-am zis, fie ce-o fi, mă duc, nu scap ocazia asta nici în ruptul capului. Iată-mă, deci, față în față cu Marele Vameș care, în citeva clipe, ceac-pac, mi-a eliberat gîșletul de trup și m-a lăsat să trec Dincolo.

Călătorie normală și oarecum agreabilă, mai ales că la o cotitură m-am cuplat cu un grup de suflere simpatice și vesele, provenite de la o nuntă sfîrșită cu tam-tam. De unde vîi, unde mergi, ba una, ba alta, vai ce noroc pe mata, frumoasă meserie ai, bată-te să te bată, să ne trimiți o vedere, în sfîrșit, am ajuns.

Nu-mi cereți să vă fac acum o descriere a ținuturilor de pe Lumea Cealaltă, pentru că reporterul sportiv numai de culoarea locală și alte fleacuri nu are timp să se ocupe în astfel de ocazii. Imediat cum am ajuns acolo am bătut la poarta Infernului, interesat

Fragment din volumul în curs de apariție la Editura «Stadium»: «FOTBAL — JOC DE BĂRBATI» de Ion Băieșu.

să aflu primele amănunte despre reprezentativa dracilor, în legătură cu care circulau niște anecdotice date naibii. Dracul de serviciu aflat la poartă s-a arătat oarecum surprins că un ziarist sportiv cere de bună voie să intre în Iad, deoarece ceilalți colegi mei care se aflau înduntru erau obligați să-și facă foc cu propriile lor articole sub zăncle în care fierbeau fără apă. I-am spus că sînt în misiune și m-a condus în mai sală a cazanelor, la Satana. Acesta ședea într-un fotoliu de sîrmă ghimpată și supra ghea mersul focurilor și al aprovizionării cu smoală. Situația nu era prea strălucitoare, dar m-a privit totuși cu bunăvoință, de unde am dedus că setea de putere și mi-a spus, pufînd:

— Maestre, i-am spus, am venit să mă interesez despre pregătirile echipei dumneavoastră pentru meciul cu Paradisul. Aș vrea să stau de vorbă cu antrenorul.

Satana a făcut un semn către dracii care îi umpleau pipa cu hașîș să se îndepărteze și mi-a spus, pufînd:

— Dragul meu, antrenorul echipei sînt chiar eu. O să-ți se pară poate bizar, cî decît să las treaba asta pe mîna unuia care să mă enerveze — că sînt foarte nervos — fii atent — am luat-o în mîinile mele bătrîne și păroase. Dacă te interesează un interviu în exclusivitate, dă-i drumul, că-mi place.

— Maestre, cititorii mei ar fi interesați în primul rînd să afle ce criterii au stat la baza selecționării jucătorilor. V-ați ghidat după calitățile lor fizice sau tehnice?

— Dragul meu, că-mi place să fii intimist cu ziaristii, află că nici una, nici alta. Baza a fost calitatea morală. Fotbalul e un sport nobil și dacă e nobil, el trebuie să dea prilejul unei înălțări sufletești, nu-i așa?

— Păi sigur.

— Ei bine, în echipa mea au intrat elementele cu trecut verificat, păcătoșii și mai de încredere: soți care și-au ucis soțiile în chip bestial, copii care și-au otrăvit părinții, nepoți care și-au strangulat bunicii paralizici și doi sinucigași din dragoste la prima vedere. Imediat după selecționare i-am scos de la cazane, și i-am trimis la cantonament. Chiar acum am un antrenament cu ei, așa că ești invitatul meu.

Am plecat cu Satana spre cantonamentul reprezentativei Infernului, eu mergînd pe picioare, el fiind purtat pe cozile a zece draci, împletite în formă de hamac. Cantonamentul fotbalistilor satanici — poate o să vă mire, poate n-o să vă mire — e un bar de noapte, unde o orchestră numeroasă bîtea infernal din tobe și urla din goarnă iar dracii beau alcool din sticle și butoaie, dansau cu drăcoacele sau jucau poker pe ochi. Adică, de ce pe ochi și nu pe bani, — am întrebat eu, și mi s-a răspuns: pîi banii nu e ochiul dracului?

Satana s-a arătat mulțumit de felul cum se desfășura programul cantonamentului și s-a interesat dacă nu cumva a așipit cineva în timpul nopții, ca să-l ia în șuturi, și mi-a spus că nu, după care le-a ținut fotbalistilor, următorul spicu:

— Dragele mele lepădături și secături. Să vă ia mama mea dacă n-o să învingeți la mine în Iad să nu vă mai întoarceți, în Rai să rămîneți, că am boală să-l otic pe babacu (e vorba de Dumnezeu — nota mea), cu busuiocarii lui cu tot. Mă, că dacă n-aveți bateti nu vă mai scot de la spălat veceuri un catalion de ani, cîrpe de bucătărie vă fi

Foto: Ion MIHĂICĂ

și fitile de lampă. Acum mergem la antrenament, după care mă stabilesc asupra formației. Marș!

Dracii au luat-o la trap spre terenul de antrenament, care se afla într-o sală alăturată, special amenajată. Antrenamentul n-a durat decât două minute, pentru că toți jucătorii erau dați naibii de pregătiți, era un non-sens să-i obosească de pomana. Antrenamentul fiecărui component al lotului a constat din următoarele exerciții: 25 de injurături de mamă scrișnite printre mâsele, 50 de autopumni în fălci în fața oglinzii, scuiparea în față a unui manechin ce întrușchiba viitorul adversar, ruperea în două a unui butuc de stejar dintr-o singură lovitură cu spijul și o sută de lovituri cu capul într-un zid de beton armat. Mulțumit de rezultatul antrenamentului, Satana a anunțat formația care urma să evolueze a doua zi: Drac I, Drac II, Drac III, Drac IV, Drac V, Drac VI, Drac VII, Drac IX, Drac XI și Drac XII. De ce nu juca Drac VIII? Pentru că ieri dimineață, mi s-a spus, a fost prins bind apă pe burta goală.

Mulțumindu-i Satanei pentru amabilitatea cu care m-a primit, am părăsit imediat Infernul, pentru a face o vizită în Paradis.

Încă dinainte de a intra acolo, am aflat că situația echipei angelice era grav cariată de diferite disensiuni interne. M-am convins că așa e, văzându-l pe Sfîntul Petru, în ghereta lui de la poartă, destul de indispus.

— Sfînte, i-am spus, știam că ai fost numit selecționer, ce căutați aici?

— Să fii dumneata sănătos de când am fost destituit. Atotputernicul a zis că sînt prea moale cu îngerii, că am adus aici obiceiuri pălmintesti, și l-a pus pe Gavrilă să-i mîne la antrenament cu sabia de foc. Dar l-a schimbat și pe el cu Ilie, care n-a rezistat decât un sfert de ceas și acum la cirna echipei este însuși Al-de-sus. Du-te repede, că-i prinzi la antrenament.

Fug într-un suflet pe aleile Raiului și dau de echipă pe o poienită acoperită cu albastrele și puf de păpădie. Dumnezeu-antrenorul stătea într-un cărucior tras de o motocicletă și urmărea antrenamentul cu un ochi, cu celălalt fiind spre televizorul care transmitea de pe Pămînt o partidă de copciclă între America și Europa. Formația Paradisului (Inger I, Inger II, Inger III, Inger V — căci Inger IV fusese scos din lot din cauza unei luxații la aripioara stîngă — Inger VI, Inger VII, Inger VIII, Inger IX, Inger XI, Inger XII) făcea și ea un antrenament intens, care consta din: bății ușoare din aripi, puparea pe gură a unui adversar imaginar, reverențe grațioase în fața unui public imaginar și exerciții de prezentare a scuzelor în fața adversarului după înscierarea golurilor.

Solicitat de mine, Dumnezeu a făcut pentru cititori următoarea declarație:

— Nu ne interesează rezultatul decât în cazul cînd vom cîștiga. Jucătorii mei au indicația să joace un fotbal cultural-artistic, un fotbal-metaforă, elevat din punct de vedere spiritual, care să îndemne spectatorul spre Frumos și dragoste față de aproapele său. Deși unele organe de presă ne-au acuzat de idealism, noi credem în principiul 'fotbal pentru fotbal', fotbalul cu tendință fiind invenția renegatului Satana.

Pentru că venise vorba despre presă, m-am apucat imediat să răsfoiesc unele ziare apărute chiar atunci. Mi-a plăcut faptul că gazetarii de pe Lumea Ceaștă duceau o

polemica de idei foarte virulentă. În primul rînd se punea întrebarea dacă e necesar sau nu un arbitru, dat fiind că se întîneau forțele supreme ale Universului și că ideea Marelui Arbitrariu era în mîinile lor. «Ar fi o formalitate strigătoare» — scris în articolul său de fond «Iadul liber», iar «Glasul Paradisului» confirma chiar din titlu: «Așa e!».

O altă chestiune în suspensie era cea privind mingea. Cu alte cuvinte, se punea problema dacă să se joace cu o minge propriu-zisă sau numai cu ideea de minge. De aici se mergea mai departe și se susținea chiar că terenul însuși să fie sub formă de idee, pentru că meciul însuși slujea Marea Idee.

În sfîrșit, sosi ziua meciului. În piața care despărțea Paradisul de Infern, destul de încăpătoare, veniseră cu mult timp înainte spectatori și spectatoare, adică draci, drăcoșice, îngeri și ingerițe, fiecare ocupînd peluze separate, fiecare purtînd obiecte de produs zgomote încurajatoare și pancarte cu îndemnuri mobilizatoare. Mi-am notat de pe aceste pancarte cîteva lozinci interesante, nu atît pentru forma, cit pentru conținutul lor:

«Hai, dracilor, mai cu spor
Că e vai de capu' lor!
Că voi aveți stofă
Iar ei sînt în cofă!»

Sau:

«Fie dracul cit de negru
Îngerul e un integru.
El știe cum să se lupte
Și din victorie să se înfrupte.»

Cu cîteva minute înainte de meci, anunțați de trîmbițe, surle, țîmbale și răcnere de «ura», au sosit și cei doi mari patroni — Dumnezeu și Satana. Aceștia au dat mîna cu toți jucătorii, i-au gădilat sub bărbie, le-au oferit diferite sfaturi folositoare, și au luat apoi loc împreună în loja principală.

La ora dinainte fixată a început meciul. Obişnuit cu așa-zisele meciuri de fotbal de pe Pămînt, mi-a fost destul de greu la început să mă obișnuiesc cu alergătura aceea turbată a unsprezece îngeri și unsprezece draci după ceva care nu se vedea, adică după o idee de minge. În orice caz, încă din secunda unu a partidei mi-am dat seama că echipa angelică a luat meciul în mînă și că se află în plină ofensivă. Ceea ce m-a intrigat oarecum, cunoscînd antecedentele, era stîlul de joc foarte diferit al celor două echipe. Astfel, dacă dracii care se încadrau în limitele admise ale sportivității, îngerii, pe care îi văzusem la antrenament făcînd exerciții de pupare și mîngiere a adversarului, deveniseră brusc niște fiare sălbătice, care se dedaseră la cele mai ignobile gesturi. Am notat, de pildă, în secunda doi, o ciocnire între Inger IV și Drac II, ultimul ieșind din această scurtă afacere cu un ochi scos, o ureche smulșă și cu coada fracturată. În secunda trei, Inger IX l-a trîntit la sol pe Drac I, cel care apăra ideea de poartă, l-a jucat temeinic în picioare, după care i-a aplicat un spîț în locurile sensibile, în timp ce Atotvăzătorul și Atotantrenorul striga cu o satisfacție neînchipuit de crudă: «Așa!

(continuare în pag. 19)

DECENIUL 1961 1970

sau drumul de la TURGAY la BOBBY MOORE și PELÉ

Așadar, fotbalul românesc se prezintă acum, în finalul deceniului, cu o carte de vizită onorabilă care, în limbajul aproape deloc subiectiv al cifrelor, are următoarea grafie: 73 33 18 22 109 : 88

Deci, un procentaj de peste 50 și un golaveraj favorabil (109:88) pe fondul schimbărilor calitative sugerate în titlul Turgay — Pele.

Echipa națională a luat în 1961 un start care părea să perpetueze rutina și vicisitudinile deceniului anterior. Ea joacă în anul de start 1961 doar două meciuri (ambele cu Turcia!)... Desigur că, astăzi, o asemenea «programare» ar fi atras tunetele și fulgerele cronicarilor 1970, dar cei ai anului 1961 erau mulțumiți și cu acel 5-0 general cu Turcia, mai ales că ultimele trei meciuri ale anului 1960 spulberaseră orice speranță: 1-2 cu Bulgaria la Sofia, 0-2 și 0-3 cu Cehoslovacia, la București și Bratislava.

«MICUL NAPOLEON»

Anul 1962 poartă amprenta dulei catastrofe din meciul cu Cehoslovacia.

slovacia. Se schimbă, bineînțeles, conducerea tehnică. La cirna echipei naționale vine «micul Napoleon», Teacă... Primul meci al anului se dispută în ultima zi a lui... septembrie și se încheie cu o victorie asupra echipei Marocului (4-0)! Peste numai o lună, se produce «marea catastrofă» de la Madrid: 0-6 cu Spania. Fotbalul românesc nu poate ține pasul visurilor de mărire și nerăbdării «micului Napoleon», astfel încât domnia «celor 100 de zile» se încheie... Începe «era Silviu Ploșleanu», care beneficiază de un start psihologic firesc (3-1, în meci revanșă, fără miză, cu Spania), dar și de un duș rece imediat (1-3 cu Marocul, la Casablanca).

UN RĂZBOI INUTIL

În anul 1963, fotbalul nostru, încercând să forțeze cu orice preț bariera anonimatului său total, se angajează într-un război prea mare pentru o eventuală victorie mică: Olimpiada. Rezultatul? Citeva victorii la Pirus (3-2, 2-3 și 2-1 cu

Danemarca, plus 2-1 și 1-0 cu echipa realmente olimpică a Bulgariei)... Ce a urmat în Japonia stăruie, desigur, în amintirea iubitorilor fotbalului... Acel 0-2 cu «Ungaria olimpică» (după un penalty ratat la 0-1), readuce norii negri pe cerul fotbalului românesc, făcându-ne să uităm un 3-1 cu Mexicul lui Fragoso și Cisneros, un 1-1 cu R.D. Germană și mai ales un 3-0 cu Iugoslavia lui Belin, Zambata, Osim și Djaici. Și astfel, anul olimpic 1964 se încheie trist, dar nu fără a lăsa «istoriei fotbalului nostru» recordul celor 11 meciuri internaționale, care reprezintă dorința de a fi mereu în arenă.

Consecințele «noii catastrofe» de la Yokohama urmează tipic: schimbarea conducerii tehnice. Începe tandemul Oană-Covaci.

ROLUL LUI EUSEBIO

Anul 1965 debutează cu obișnuita victorie asupra Turciei la București (3-0) și continuă cu oarecare speranțe pentru Londra World-Cup-ului: 1-0 cu Cehoslovacia.

După numai două săptămâni produce un eveniment care nu buie trecut neobservat.

Jucăm cu Portugalia lui Eusebio la Lisabona, tot pentru «World Cup». Rezultatul? 2-1 pentru sebio, dar fotbalul nostru sare cercul strimț al adversarilor tradiționali și «vede» un fotbal r... Din nefericire, înfrângerea norm de la Praga (1-3 cu Cehoslovacia este urmată de k.o.-ul tehnic de Ankara, unde echipa «ramurii dicale» a presei sportive pierde fața invinșilor noștri tradiționali 1-2... Totuși, fotbalul românesc evită o nouă «criză a conduc tehnice», învingând cu 2-0 Pogalia, într-un meci în care mai Eusebio a făcut echipei naționale un serviciu mai clar decât zecile vagoane cu bune intenții emise tot pasul.

Anul «World Cup»-ului marchează intrarea fotbalului nostru în rena fotbalului mare. Echipa României e invitată de Helmut Sch la recomandarea lui Otto Glo Rezultatul? 0-1 la Ludwigshaf după un joc remarcabil... Apoi România nu scapă ocazia de a găsi «echipa celestă» a Uruguayului, obținind o frumoasă revanșă după 36 de ani: 1-0... Un nou zi la Lisabona, pentru un amical prestigiu (formulă de care se abuză, din păcate), se încheie un gol înscris de Torres, în minutul 1.

MAI BINELE — DUȘMANUL BINELUI...

Startul în noua ediție a «Cupa Europei» ne aduce o victorie frumoasă (4-2 cu Elveția, la București), dar acel 4-0 de la pauză face să ne pierdem puțin capcerind echipei noastre mai mult decât poate da... Acel 1-3 cu Italia, la Neapole, după un neașteptat 1-0, anulat de o gravă greșală lui Datcu, cultivă și mai mult iluziile...

Începutul lui 1967 marchează lărgirea drumului deschis prin arena năra în arena fotbalului nostru, lui Eusebio, Uwe Seeler sau Pec Rocha. «Olimpicii» români rezează cu Uruguay-ul la Montevideo și cîștigă cu Penarolul lui Spenc Bulgărele de zăpadă al iluziei crete mereu: 2-1 la Atena, cu Grec 2-1 cu Franța la Paris, 7-0 cu Cipru acasă... Oană și Covaci

1965, România-Turcia 3-0. Ilmaz, succesul lui Turgay, a fost invins. Creiniceanu a înscris al treilea gol.

Guadalajara. Brazilia-România 3—2. Dumitrache, într-o companie ilustră: El rey Pele.

zolvă cu acel 1—0 în meciul cu R.F. a Germaniei, care izbuteste să atenuze până și neașteptata înfrângere în fața lui Irmscher, la București (0—1).

Echipa se construiește greu. Angelo Niculescu, obsedat de «cataclism», își evaluează lucid forțele și își refuză orice fantezie. Începem cu un 1—1 la Linz... Echipa se schimbă mereu... La Lisabona ne pindește o nouă catastrofă. Pierdem cu 0—3 primul meci din preliminariile mexicane. (27 oct. 1968). Angelo Niculescu și Vogl evită, însă, ghilotina, datorită datei prea apropiate a meciului cu Anglia: 6 noiembrie, la București... Acel 0—0 cu Anglia prefungește, firesc, mandatul «tandemului». Victoria asupra Elveției (2—0) îl întărește... În sfârșit, «meciul de pe Wembley», angajat împotriva tuturor rațiunilor, pentru 15 ianuarie 1969 (!), dă gir noii echipe naționale. România realizează astfel, în numai trei ani, saltul de la Turgay la Bobby Moore, prin intermediul lui Eusebio, Schnellinger și Mazolla. Tot anul 1969 urmează drumul «stelei de pe Wembley».

După un frumos 2—2 la Atena, după un senzațional 1—0 la Lausanne, după un răsunător 1—0 cu Eusebio și după acel dramatic 1—1 cu Grecia, «tricolorii» surclasati la Lisabona cîștigă Mexicul...

La 12 ianuarie 1970, în holul somptuos al hotelului Maria Isabel de pe Paseo de la Reforma, sorții oferă fotbalului românesc un partener pe care nu l-ar fi putut visa în primul an al deceniului: *El Rey Pele*... Dar, pentru acest ultim an al deceniului ieșirii în «dumea mare a fotbalului», vă rog să întoarceți pagina...

Foto: Paul ROMOȘAN

Guadalajara. Anglia-România 1—0. Tătaru șutează, în prezența lui Bobby Moore

runcă zarurile, mizînd totul pe Zürich. Și astfel, noua tentativă de a realiza cu fotbalul nostru mai mult decît poate se încheie cu «cataclismul elvețian»: 1—7!

Bineînțeles că totul se reia de la capăt. Tot ce s-a realizat pînă acum — mai ales în planul înmulțirii fără precedent a contactelor cu elita fotbalului mondial — se uită. Nu lipsește nici perioada de tranziție, cînd o întreagă «cooperativă de antrenori» încearcă să reziste Italiei. În zadar... 0—1 pe «23 August».

Directoratul cedează apoi loc, din nou, «micului Napoleon», care e rechemat — forțînd motivul istoriei — din Sf. Elena. Dar, Budapesta este un nou Waterloo. Teacă, furat de temperament, pierde din nou prilejul de a-și demonstra calitățile...

ISTORIA ÎNCEPE PE WEMBLEY

Începe «era Angelo Niculescu», care va avea, la început, formula triumviratului (Niculescu + Schileru + Vogl). Startul e anevoios. Pierdem cu 0—1 meciul cu echipa R.D. Germane, dar totul se re-

VA FI 1971 ANUL „TRICOLORILOR“ ?

Să ne așezăm acum, dragi cititori, la gura sobei, pentru că avem de discutat pe o temă foarte controversată, adică pe tema jocurilor echipei naționale 1970.

Unii spun că echipa națională a jucat bine în acest an, urcând, oricum, o treaptă pe scara de marmură a fotbalului european. (Printre aceștia se numără și subsemnatul)...

Alții, dimpotrivă, susțin că «tricolorii» au jucat în general slab, fără vlagă, scăpând de cele mai multe ori din situații dificile, așa cum s-a întâmplat la Reims, în minutele următoare golului doi al

Stuttgart, un 1—1 cu Peru (echipă ajunsă în «sferturi») la Lima, un 0—0 cu Țara Galilor, la Cardiff și, mai ales, acel 2—3 cu Brazilia (cel mai bun rezultat obținut de vreo echipă în Mexic, în compania campionilor mondiali) reprezintă mai mult decât un lanț de coincidențe.

Se va putea obiecta că toate aceste rezultate sînt compromise de acel 0—2 «obținut» la Reims și de «eufimisticul» 0—2 de la Amsterdam, dar am să opun acestei teze două argumente. 1. Ambele echipe învingătoare joacă în mare viteză și sînt capabile de rezultate similare, pe teren

— Cehoslovacia și Țara Galilor.

Revenind la palmaresul 1970, trebuie să adăugăm că el onorează echipa noastră, ținînd seama mai ales de faptul că, din cele 10 jocuri susținute doar două s-au desfășurat în țară.

Cum se explică acest mic pas înainte, pe care e greu să-l conștientizăm?

Mai întîi, să ordonăm puțin labirintul aprecierilor. S-a susținut, pe parcursul anului, că echipa României are astăzi cîțiva jucători «geniali», că antrenorul Angelo Niculescu nu poate «telege» aceste genii. Pe de altă parte, există și rerea că rolul lui Angelo Niculescu a fost hotărîtor în «costumarea» spectaculoasă a trupului pînd al fotbalului nostru. Partizanii primei părți au susținut de asemenea că valoarea extraordinară a jucătorilor noștri a fost pusă în umbră, la Guadalajara, de tactica greșită a lui Angelo Niculescu și, mai ales, de faptul că echipa n-a beneficiat de aportul lui Răducanu și Dobrin, fiind handicapată, totodată, de... prezența lui Lucescu. Partizanii părerii contrare afirmă, însă, că de moderația tactică a făcut posibil acel 4—5 de la Guadalajara.

Desigur că se exagerează în ambele sensuri. Nu cred că există jucător român care să se supere dacă îi retragem calificativul «genial» și nici cred că e cazul să-i atribuim lui Angelo Niculescu meritul exclusiv al «comportării noastre onorabile». Să ne amintim, de pildă, că Amsterdam a beneficiat și de aportul lui Răducanu, și de cel al lui Dobrin, și de... absența lui Lucescu. În același timp, trebuie să acceptăm că nici moderația tactică n-a putut opri avalanșa de atacuri de la Amsterdam.

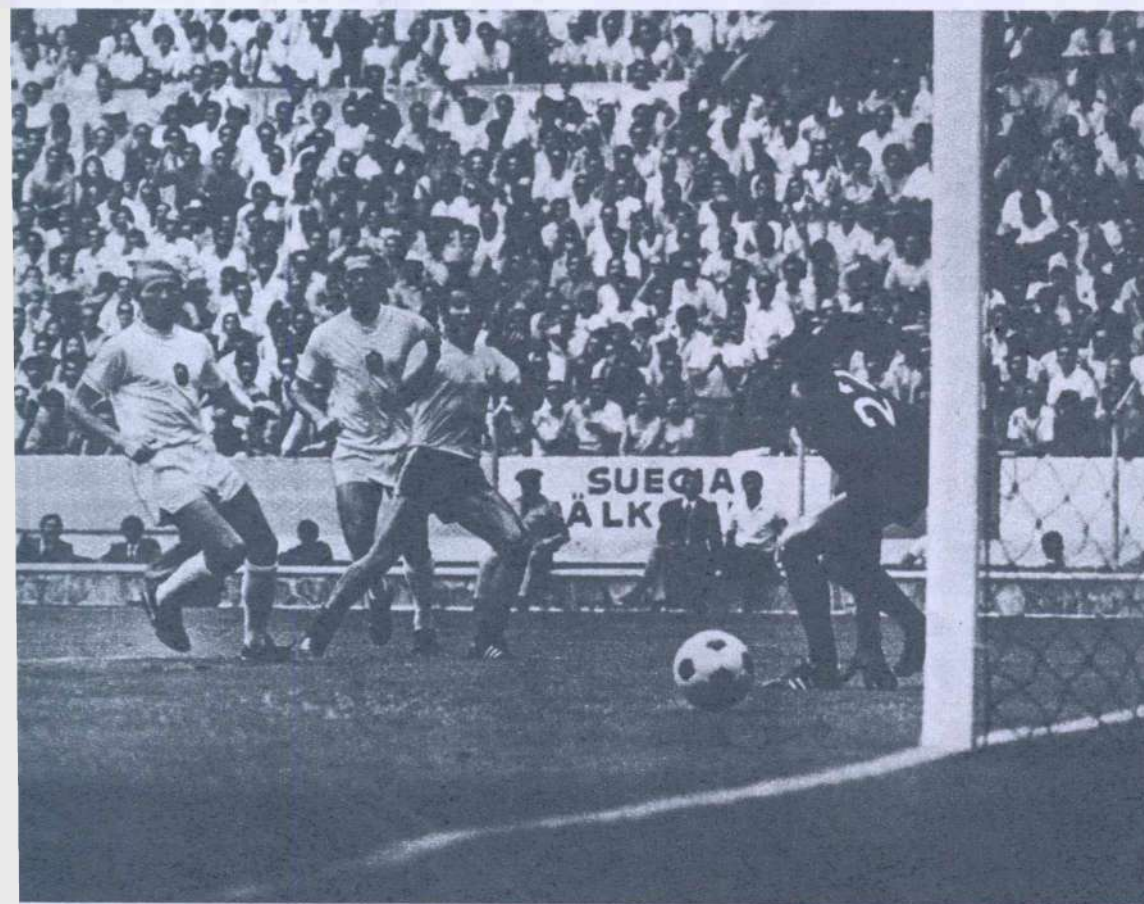
Ceea ce mi se pare esențial printre cauzele «treptei» în plus a «tricolorilor» trebuie căutate, cred, în fortificarea psihologică a jucătorilor noștri, în calendarul internațional de anvergură și, oricum, în echilibrul lui Angelo Niculescu. Ce ne rezervă 1971?

Cred că anul care vine va fi un an bun. Această an ar putea să se încheie, în sfîrșit, cu o victorie românească într-o grupă a «Cupei Europei». Dacă bătăliile vor fi grele. Important e să ne evaluăm posibilitățile reale și să nu disprețuim — în fotbal — modestia, pe care o considerăm virtute doar în alte zone ale vieții.

Echipa României a urcat o treaptă pentru că plusul de curaj și dezinvoltură n-a anulat modestia. Ori de cîte ori s-a produs un asemenea fenomen, a urmat Madridul, Zürichul sau Budapesta.

I s-a reproșat deseori echipei României că n-a prea atacat în cursul acestui an. De acord, dar cu o singură condiție: să nu uităm că România a jucat 8 meciuri din 10 în deplasare. I s-a reproșat echipei României că a fortificat excesiv mijlocul terenului, slăbind astfel atacul. De acord, dar cu o singură condiție: să nu uităm că această idee de joc stă și la baza gândirii tactice a Braziliei, Angliei, a R.F. a Germaniei sau a Italiei. Diferența e că Pelé și Tostao izbutesc să valorifice mai bine decît Dumitrache și Neagu munca «mijlocului», iar pe deasupra, Brazilia are și cea mai bună (dacă nu singura) extremă-săgeată din lume: Jairzinho.

Anul 1971 va fi, sperăm, un an de succes. Un succes pe care îl întrevăd realizabil prin creșterea și mai mare a dozei de curaj, dar un curaj purificat permanent de filtrul modestiei...

Guadalajara, 6 iunie 1970. România—Cehoslovacia 2—1. NEAGU înscrie în poarta lui Vencel cel mai frumos gol românesc al anului.

Braziliei, sau la Amsterdam, care ar fi putut să se transforme într-un al doilea Zürich.

În sfîrșit, o a treia categorie susține că toate modificările sînt aparente, fotbalul românesc rămînînd de fapt ceea ce este, adică un fotbal lipsit de resursele necesare înfruntării marilor echipe.

Dați-mi voie, stimați cititori, să nu mă prevalez de caracterul sărbătoros al acestor zile de sfîrșit de an și să încerc o privire rece asupra celor 300 și ceva de zile de fotbal românesc 1970.

Mai întîi, rezultatele. Nu e nevoie să fii un avocat al echipei naționale pentru a susține că un 2—1 cu Cehoslovacia (imposibil de conceput acum 10 ani), un 1—1 cu R.F. a Germaniei la

propriu, și în cadrul unui meci amical, împotriva oricărui adversar. 2. În cele două jocuri, echipa României n-a avut plenitudinea mijloacelor sale: la Reims, non-forma era aproape obligatorie, dat fiind data primului meci de la Guadalajara, iar Amsterdamul a găsit o echipă românească epuizată, după cel mai greu an din istoria sa.

Pentru că am pomenit de problemele formei, aș vrea să spun că, în acest an 1970, echipa României a avut, la urma urmelor, două obiective: 1. O comportare onorabilă la Guadalajara și 2. Un start eficient în noua ediție a Cupei Europei. Acesta din urmă s-a soldat cu un avans concret (sau teoretic) față de puternicii noștri adversari

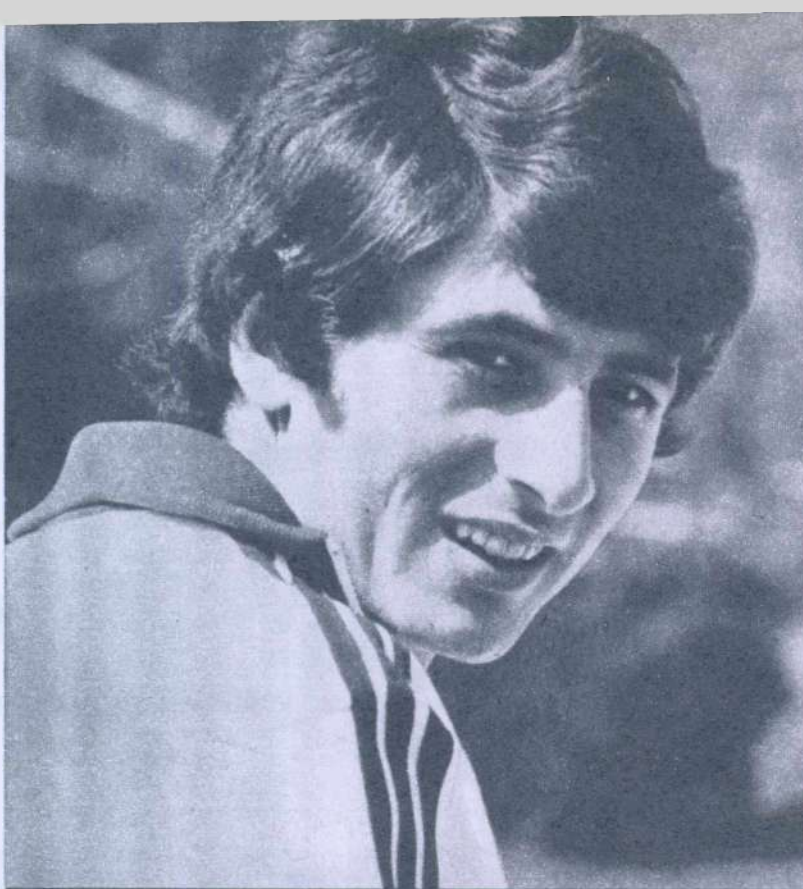
11 mai 1970, Aeroportul internațional Otopeni.

Echipa României își ia zborul spre Mexicul Mondialului.

Astăzi, Cornel Dinu, tinărul căpitan al «Tricolorilor», este convins că Mexicul va rămîne o adevărată piatră de hotar pentru viitorul echipei României.

Foto: S. BAKCI

DINU

22 de ani, 21 de selecții

Dacă ar fi jucat și la Amsterdam, Cornel Dinu ar fi reușit performanța deosebită ca în numai doi ani să pună semnul egalității între numărul anilor săi și numărul tricourilor.

Cornel Dinu se confundă cu itinerariul echipei naționale din acești ultimi doi ani. Debutând la Linz, contra Austriei, Dinu nu a mai «scăpat» de atunci nici un tricou, exceptând bineînțeles Amsterdamul când, din motive cunoscute, a trebuit să se multumească doar cu excelentul său debut de... telecronicar.

Dinu 1970 a fost o frumoasă imbinare de calități, în care tehnicitatea sportivă a fost pusă în valoare de rapidă maturizare tactică și, mai ales, de un elan rar în fotbalul nostru.

SELECȚIA „SPORT”

CEL MAI BUN FOTBALIST
ROMÂN AL ANULUI

DINU

Pe locurile 2-3-4-5-6 ex-aequo

**DEMBROVSCHI, NUNWEILLER
DUMITRU, LUPESCU, NEAGU**

Iubitorii fotbalului și-au spus cuvântul... Permiteți-i și cronicarului revistei «Sport» să și-l spună.

Pe primul loc, DINU, care a jucat, în tot cursul anului, la nivelul marilor vedete internaționale, fiind un partener temut de foarte mulți din marii înaintași ai anului: Pele, Hurst, Petras, Gerd Müller și alții... Prin ansamblul comportării sale, noul căpitan al echipei naționale merită din plin locul I. În anul 1970, Dinu a izbutit să învingă, prin valoare, handicapul pe care îl are, în mod firesc, în fundă față de seducătorii din față — Dumitrache, Dobrin etc. Recunoașterea calităților lui Dinu îmi pare justificată și prin faptul că în anul 1970 toate liniile de forță ale echipei naționale s-au adunat în jurul tinărului ei căpitan...

Pentru locurile următoare n-am reușit să fac o distincție între Dembrovschi, Nunweiller VI, Dumitru, Lupescu și Neagu. Toți cei cinci au merite egale în susținerea ansamblului «tricolor». N-am putut alege între travaliul modern al lui Dembrovschi, întru finețea tehnico-tactică a lui Nunweiller VI, între polivalența extraordinară a mezinului Dumitru, între luciditatea lui Lupescu și punch-ul lui Neagu, autor al faimosului gol de debut de la Guadalajara, care a fost decisiv pentru întreaga campanie...

Deci, un as incontestabil — Dinu — și un cvintet confirmat pe parcursul întregului an, care are și meritul de a nu putea fi separat...

DEMBROVSCHI I

25 de ani, 17 selecții

Emerich Dembrovschi este, desigur, cel mai fericit fotbalist român. La 25 de ani el are statuie în Mexic... Fără îndoială, Dembrovschi merita atenția cronicarilor mexicani, care au apreciat la el capacitatea de efort ieșită din comun, tehnica modernă și acea generozitate tactică aplaudată, care a «legat» firele echipei noastre.

Să sperăm că modestul și inimosul Dembrovschi va găsi în 1971 forma sa de la Guadalajara...

NUNWEILLER VI

26 de ani, 20 de selecții Herrera (Helenio) l-a ales pe Radu Nunweiller în selecționata B a Copei del Mundo mexicane. Această singură carte de vizită ar fi suficientă pentru recunoașterea clasei mijlocașului nostru. Radu, însă, a jucat bine nu numai la Guadalajara. El a fost o «piesă» forte a echipei noastre în aproape toate meciurile acestui an. Radu Nunweiller rămâne un jucător de bază al echipei naționale. «Cel mai tehnic dintre Nunweilleri» imprimă întotdeauna o tentă de eleganță și claritate acțiunilor echipei. În acest sens el a fost unul dintre cei puțini care nu s-au «tins» la Amsterdam.

DUMITRU

21 de ani, 9 selecții Despre Dumitru se spune că este un fotbalist «născut, nu făcut»... Această vorbă a suporterilor nu e lipsită de adevăr... Dar, la aceste calități înnăscute, foarte tinărul Dumitru a adăugat o formidabilă muncă în teren... Pentru nimeni nu e un secret faptul că zona de activitate a lui Dumitru se întinde... de la o poartă la cealaltă. «Născut sau făcut», Dumitru are ceva din cerbicia lui Dinu, din finețea tehnică a marilor maestri și din mișcarea elegantă a lui... Varga. Am convingerea că Dumitru nu-i va decepționa pe numeroșii săi suporterți.

LUPESCU

30 de ani, 11 selecții

Stoperul dreapta al Rapidului a devenit, pe neașteptate, un «stilp» al echipei naționale 1970. Acest salt extraordinar a fost posibil datorită sobrietății și hărniciei apărătorului feroviar. Privit la început ca o rezervă forțată, Lupescu a făcut o excelentă partidă la Stuttgart, pentru ca apoi să surprindă prin plasament și precizie în «groapa cu lei» de la Guadalajara. Prezența lui Lupescu pe această listă de onoare nu mai poate să surprindă pe nimeni.

NEAGU

22 de ani, 9 selecții. Împreună cu Lupescu și Dumitru, Neagu face parte din familia «intrușilor» rapidiști în clanul «tricolorilor»... Neagu este virful prin excelență... sau, cum l-a caracterizat foarte bine Dinu, «virful de lance». Acest «Cappellini» al fotbalului nostru se simte în elementul său doar în prima linie a atacului. Din această setă de gol s-au născut cele trei mari creații ale lui Neagu pe anul 1970: 1. Golul de la Stuttgart, înscris cu capul; 2. Golul de la Guadalajara, în poarta lui Vencel, și 3. Penalty-ul lui Dumitrache, în careul aceluiași Vencel, care a consacrat victoria asupra Cehoslovaciei.

RIVA, MARELE ABSENT... Această fotografie reprezintă ultima «aparitie integrală» a lui Gigi Riva într-un meci internațional 1970. Faza pe care o vedeți s-a jucat în meciul Elveția-Italia (1-1), pe stadionul Wankdorf din Berna, în cadrul festivităților prilejuate de jubileul celor 75 de ani de la formarea Asociației elvețiene de fotbal. Momentul «declanșării» înfățișează un frumos plonjon al lui Kunz, în fața lui Gigi Riva, care avea să se accidenteze grav, în meciul următor, cu Austria, la Viena. Grabnică însănătoșire!

IAKIMOV, LA RĂSCRUCE... Subtilul Iakimov este unul dintre cei mai controversați jucători bulgari, un fel de Dobrin al fotbalului vecin. Mijlocul ofensiv al echipei «TSKA Septemvrlisko Znamie» continuă să impresioneze prin tehnicitatea sa, dar primește și o serie de reproșuri, pentru o pretinsă lipsă de combativitate, manifestată mai ales în Mexic. În fotografia noastră, Iakimov, într-unul din meciurile «croze» ale echipei sale, sărind peste portarul finlandez Halme. În acest meci, disputat în cadrul «Cupei Cupelor», T.S.K.A. a ieșit învingătoare cu 9-0!

JUBILEUL Valorosul portar al lui Anderlecht și al «naționalei» belgiene, Georges Heylens, a trăit în cursul lunii noiembrie un moment frumos. Clubul lui, Anderlecht, a cinstit retragerea din activitate a jucătorului său printr-un meci jubiliar în compania puternicului team englez Manchester City. În fotografia noastră, Georges Heylens salută publicul din Bruxelles, pentru ultima oară, în timpul ceremoniei «în cinstea eroului zilei», care a precedat meciul.

WEMBLEY-UL NU IARTĂ... Rermarkabila serie de succese a fotbalștilor din R.D. Germană, acți sub culorile «naționalei» cit și sub culorile cluburilor, a fost întreruptă la 25 noiembrie, pe arena Wembley. În acea seară, fotbalștii englezi și-au amintit că au fost cindva invincibili pe teren propriu și au învins selecționata R.D. Germane cu 3-1. În fotografia noastră, o fază la poarta echipei Angiei, cu Mullery (la pământ), cu H. Kreishe (10) și cu succesorul lui Banks, Peter Shilton.

UN OASPETE ATENT... Tinărul concentrat din această fotografie nu este altul decit fostul internațional francez Budzinski, surprins pe stadionul «23 August»... Budzinski, care este astăzi director tehnic la F.C. Nantes, a făcut o vizită în România, pentru a vedea la fața locului pe fotbalștii români, despre care s-a vorbit atit în cursul anului internațional 1970.

Amintiri de la meciul de fotbal PARADIS - INFERN

(urmare din pag. 9)

Așa! Bineînțeles că, în această fază confuză, n-a fost prea dificil pentru îngeri să introducă ideea de minge în ideea de poartă —, și să fi văzut atunci ce bucurie demențială era în peluza Ingerilor, ce chiote, ce pupături, ce faceri în necaz și ce sicuri din partea Ingeritelor la adresa dracilor.

Căpitanul reprezentativei Infernului s-a prezentat imediat la Satana și l-a întrebat scurt:

— Ce facem, maestre, că ăștia ne rupe?

— Nu răspundeți la provocări, a șoptit stăpînul Răului.

Cert este că în secunda cinci dracii au făcut ce-au făcut, s-au năpustit cu toții spre poarta Ingerilor, Drac XII a lovit ideea de minge cu cioturile lui de coarne atit de fulgerător, încit aceasta a intrat ca un satelit natural în ideea de poartă.

— Ce porcăriel, a strigat Dumnezeu. A fost ofsaid.

De aici a început cataclismul. Un caft gigantic s-a încins între jucători, cu capete în dantură și picioare în burtă, cu pirlături sinistre de oase și cranii, după care au început să se bată spectatorii între ei și spectatoarele între ele. Ingerii le smulgeau dracilor bărbile, dracii le smulgeau Ingerilor penele din aripioare, cei doi antrenori supremi și-au ieșit și ei, firește, din minți, Satana l-a apucat pe Dumnezeu de barbă, Dumnezeu l-a prins pe Satana de coadă și a început să dea cu el de caldarim pînă la muiat bine de tot. Și dacă meciul a durat doar cinci secunde, răfuiala s-a prelungit pînă tîrziu după miezul nopții, cind fiecare tabără și-a luat rămășițele și s-a întors acasă.

În aceeași seară am scris un reportaj intitulat: «Afară cu huliganii din fotbal», în care condamnăm jocul barbar al celor două echipe, insistînd asupra faptului că aceasta înseamnă un rău exemplu pentru lumea de pe Pămînt. Am predat reportajul la Oficiul poștal al Raiului, pentru ca a doua zi să aflu că textul nu a fost transmis pe Pămînt și că Dumnezeu dorește să stea de vorbă cu mine pe această chestiune. Cum am intrat la Dînuul am început să urlu:

— Protestez!

— Al-de-sus s-a uitat cu un ochi la mine și cu altul în textul din fața lui și a mirit:

— Măi ăștia! Tu crezi că te-am primit aici ca să ne calomniezi și să mîmînci bors pe seama noastră?

— Doamne, nu permit să...

— Ce nu permîți, mă muritorule? Ță e fotbal ce faceți voi? Fugăriți nouăzeci de minute o bășică pictată și cind se împiedică unul urlați ca la o crimă de drept comun. Mă, învățați fotbal ca lumea, că veniți aici, și e vai de capul vostru, ai văzut cum se pune la noi osul la bătaie. Ieși afară!

Pînă să apuc să ies, m-a luat un sfinț din gardă de guler, m-a tîrit afară și m-a aruncat ca pe o otreapă pe poarta Raiului. În aceeași seară eram înapoi acasă. Toți prietenii s-au repezit să mă întrebe:

— Cum e, domnule, pe-acolo?

— Cum să fie?, le-am zis. Ca pe lumea cealaltă...

**INVITATI
L
GIMNASTICA
ARTISTICA
lansată de
VICTORIA
VÎLCU
campion
national**

prin intermediu
fotoreporterul
nost

Ion MIHĂIC

*Pentru toate vârstele,
pentru toate gusturile,*
CADOURI!

Luna cadourilor

**FIECARE
ZI
DIN
LUNA
CADOURILOR
O
ZI
DE
BUCURIE
1-31
DECEMBRIE**

GÎNDUR

Anghel ALEXE
Președintele C.N.E.F.S.

Cu prilejul Anului Nou, Consiliul Național pentru Educație Fizică și Sport adresează călduroase felicitări tuturor sportivilor, antrenorilor, tehnicienilor și activiștilor sportivi pentru succesele deosebite obținute în activitatea de masă și de performanță în anul pe care îl încheiem și le urează ca în 1971 — an preolimpic — să adauge noi victorii de seamă în palmaresul sportului românesc.

Tuturor sportivilor și iubitorilor sportului,

LA MULȚI ANI!

A. Alexe

Tudor VASILE

președintele Consiliului municipal pentru educație fizică și sport București

Anul preolimpic ce altceva m-ar putea inspira să-mi doresc decît ca un număr cît mai mare din cei 395 de sportivi bucureșteni nominalizați de federații și care se pregătesc pentru J.O. să primească un prim vot de încredere pentru München. Aș mai vrea ca în 1971 să văd înălțindu-se în Capitală și marea sală a sporturilor, iar ca o dorință intimă să-l văd pe Marcel, fiul meu, hocheist convins, trecut peste hopul ce-l constituie bacalaureatul și, mai ales, examenul de admitere la I.E.F.S.

T. Vasile

Gheorghe CRETU
președintele Consiliului județean pentru educație fizică și sport Argeș

Pentru 1971 aș vrea să văd sportul de performanță din județul Argeș lansat pe o traiectorie mai înaltă decît cea pe care s-a rotit pînă în prezent. Avem condiții materiale și totul este posibil. Anul viitor, pista de atletism a noului nostru stadion va fi acoperită cu elbitex, iar calitățile ei vor fi probate de către sportivii participanți la întâlnirea atletică internațională, România-Grecia. Tot anul viitor va fi terminată și sala de sport ce o vom inaugura printr-un mare turneu de baschet.

Toate aceste competiții, ca și altele, vor stimula dezvoltarea sportului de performanță din județ și doresc ca aceasta să se facă simțită în comportarea ce o vor avea reprezentanții Argeșului la J.O. din 1972. Aceasta mi-ar fi o primă dorință. A doua este de ordin strict personal. Fiul meu, Bogdan, de 13 ani, atlet în devenire, aș dori să-mi facă marea bucurie de a se număra printre atleții frunțași de vîrsta lui.

G. Crețu

LA SFÎRȘIT DE AN 1970 LA ÎNCEPUT DE AN 1971

Valeria BUFANU
maestră a sportului

Ce gânduri am pentru anul viitor? Se știe cât m-am pregătit și cât de mult mi-am dorit să îmbunătățesc recordul mondial la 200 m garduri. Că n-am reușit să-mi îndeplinesc dorința nu înseamnă că m-am și resemnat. Bătălia cu zecimile de secundă în goana peste garduri o voi relua anul viitor când, am convingerea, tentativa mea va fi încununată de succes. Și imi doresc pentru anul viitor să amelioresc recordul țării la 100 m garduri și să urc pe podiumul europenilor de sală și în aer liber ce vor avea loc la Sofia și, respectiv, la Helsinki.

Bufanu

Ion POPA
antrenor emerit la box

Pentru 1971 două titluri de campion european și, eventual, alte două de vicecampion —cucerite la competiția continentală de la Madrid— mi-ar fi suficiente ca să mă declar mulțumit. Dacă la aceasta s-ar mai adăuga și un succes la... baltă n-aș mai avea nici o pretenție. Aș dori ca măcar o dată în viață să pescuiesc și eu un crap de peste cinci kilograme...

Popa

Cristian GAȚU
maestru emerit al sportului

Practic, în Cupa campionilor europeni, echipa Norvegiei am eliminat-o. La prima noastră întâlnire am obținut 16 puncte avans. M-aș bucura mult ca echipa cărei îi aparțin, formația de handbal a «Stelei», să recucerească cupa pierdută în urmă cu doi ani. Aceasta ar fi o primă dorință pentru 1971. A doua... În 1970 m-am însurat, în 1971 tin mult să mi se mărească familia cu... un băiat. În extremis, poate fi și fată.

Gatu

Jean ZAMFIR
secretar general al F.R.C.C.

Anul viitor, mondialele de caiac-canoe vor avea loc la Jaice — Iugoslavia. Fiind vorba de un an preolimpic, aș dori ca acolo, la Jaice, să «dăm lovitură». Printre medaliiile de aur ce le vom câștiga o bună parte să fie cucerite la probele clasice, olimpice.

Anul 1971 aș mai vrea să ne aducă succese ogândite în aur și argint și de la campionatele europene de caiac-canoe pentru juniori, găzduite de țara noastră.

Zamfir

Ilie NĂSTASE
maestru emerit al sportului

Dorința îmi e temerară și, totuși, în 1971 sper să mi-o îndeplinesc. Doresc din tot sufletul să câștig turneul de la Wimbledon. Dacă nu proba individuală, măcar la dublu, în pereche cu Țiriac.

Nastase

Nicolae ROIBESCU
antrenor al echipei de volei Penicilina Iași, campioană națională.

Nu mi-a fost dat să petrec Revelionul scăpat de grijile medicului cu Dinamo Moscova din turul II al Cupei campionilor europeni. Jocul cu formația campioană sovietică urma să-l susținem acum, în decembrie 1970, și a fost amânat pentru februarie 1971. Bănuți, deci, care-mi este cea mai arzătoare dorință pentru anul viitor. O victorie la campioanele sovietice ne-ar deschide porțile către un titlu ce va onora nu numai Iașul, dar și voleiul românesc.

Roibescu

Partida de rugby ROMANIA—FRANȚA a prilejuit numeroase dueluri în jocul de câmp și cel la margine. Iată în fotografia noastră un asemenea angajament la o tușă. Le Droff a sărit cu o fracțiune prea târziu și impetuosul Șerban va recupera balon în extremis. Cu spatele, Drăgulescu (care a luptat cu mult curaj.

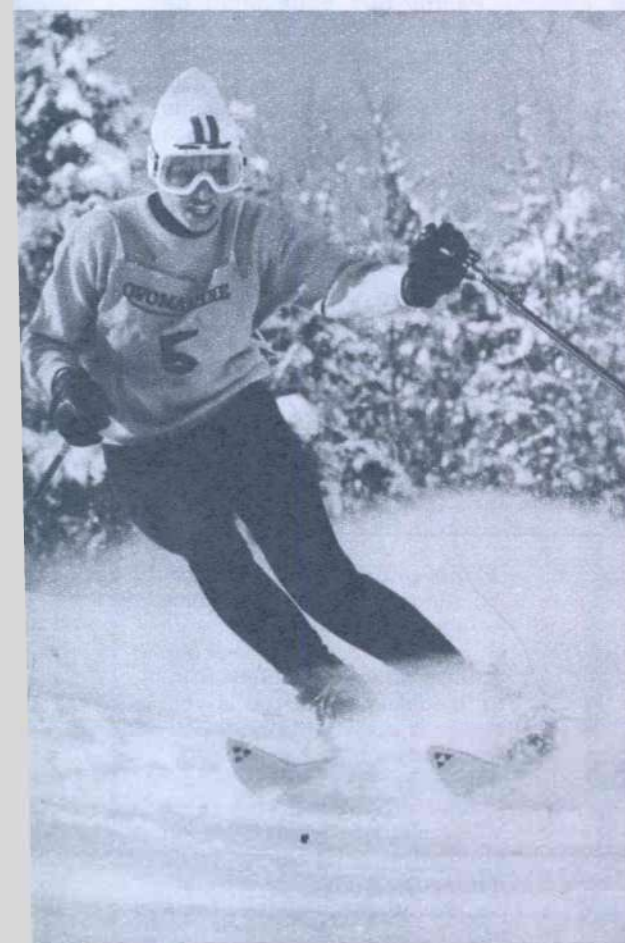
Foto: Ion MIHĂI

HAPPY - END CINEMATOGRAFIC?

Nu! Moment solemn din viața sportivilor noștri, tenisa **Manana CIOGOLEA** și fotbalistul **Radu NUNWEILL**. Un «DA», care a făcut inimile celor doi să bată mai puternic nouă familie de sportivi ne-a oferit prilejul să-i urăm multă ricire!

ZÎMBET OPTIMIST

Săgeata blondă a schiului austriac, Gertrud GABL, se pregătește intens pentru marile confruntări internaționale ale sezonului alb. Gertrud, care se numără printre cele mai bune schioare din lume, a fost barată în întrecerile de până acum de către sportivele franceze. Va reuși ea oare să pătrundă în... clanul marilor învingătoare? Zîmbetul ei optimist poate fi socotit ca un avertisment pentru campioanele din Franța, în continuare mari favorite.

ȘTAFETA SPORTULUI

L-ați recunoscut, probabil, pe Ion BOGOLEA, fostul portar al reprezentativei noastre de handbal. Și, cu siguranță, nu v-a fost greu să ghiciți că... schimbul de mîine, căreia îi predă ștafa sportivă, este fetița lui. Bogolea ne-a mărturisit că e adeptul «specializării timpurii». Din motive lesne de înțeles, nu am putut afla și părerea... tinerei speranțe. Judecînd, însă, după priviri, credem că și ea e de acord cu tăticul-antrenor.

„VOI FI RECORDMEN MONDIAL!“

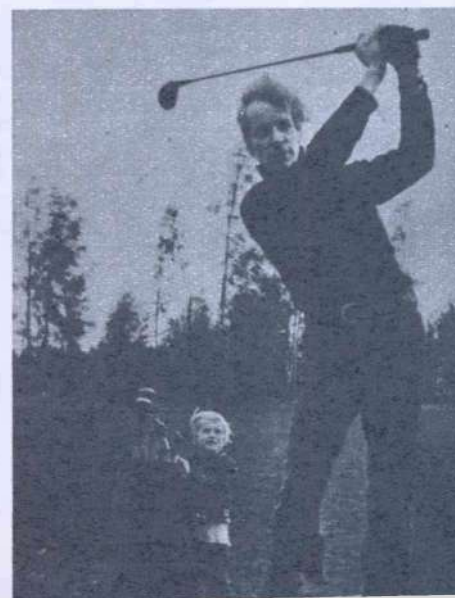
Operatorul din imagine este șeful rubricii noastre de fotbal, **Ioan CHIRILĂ**. Subiectul preocupării sale (ocasionale, bineînțeles), atletul australian **Kerry O' BRIEN**. Acesta imagine a fost făcută în ianuar pe stadionul din orașul australian Adelaide. Interes este faptul că atunci O' Brien nu era decât o... speranță pentru atletism. Dar o «speranță» mai mult de optimistă, care i-a declarat colegului nostru: «Voi recordman mondial!». Și Kerry s-a ținut de cuvînt. Peste câteva luni el a devenit recordman mondial 3 000 m obstacole (8:22,0).

stimați cititori,

Iată-ne răsfoind ultima revistă «SPORT» a anului, prilej pentru noi, redactorii, să vă urăm un călduros LA MULȚI ANI!

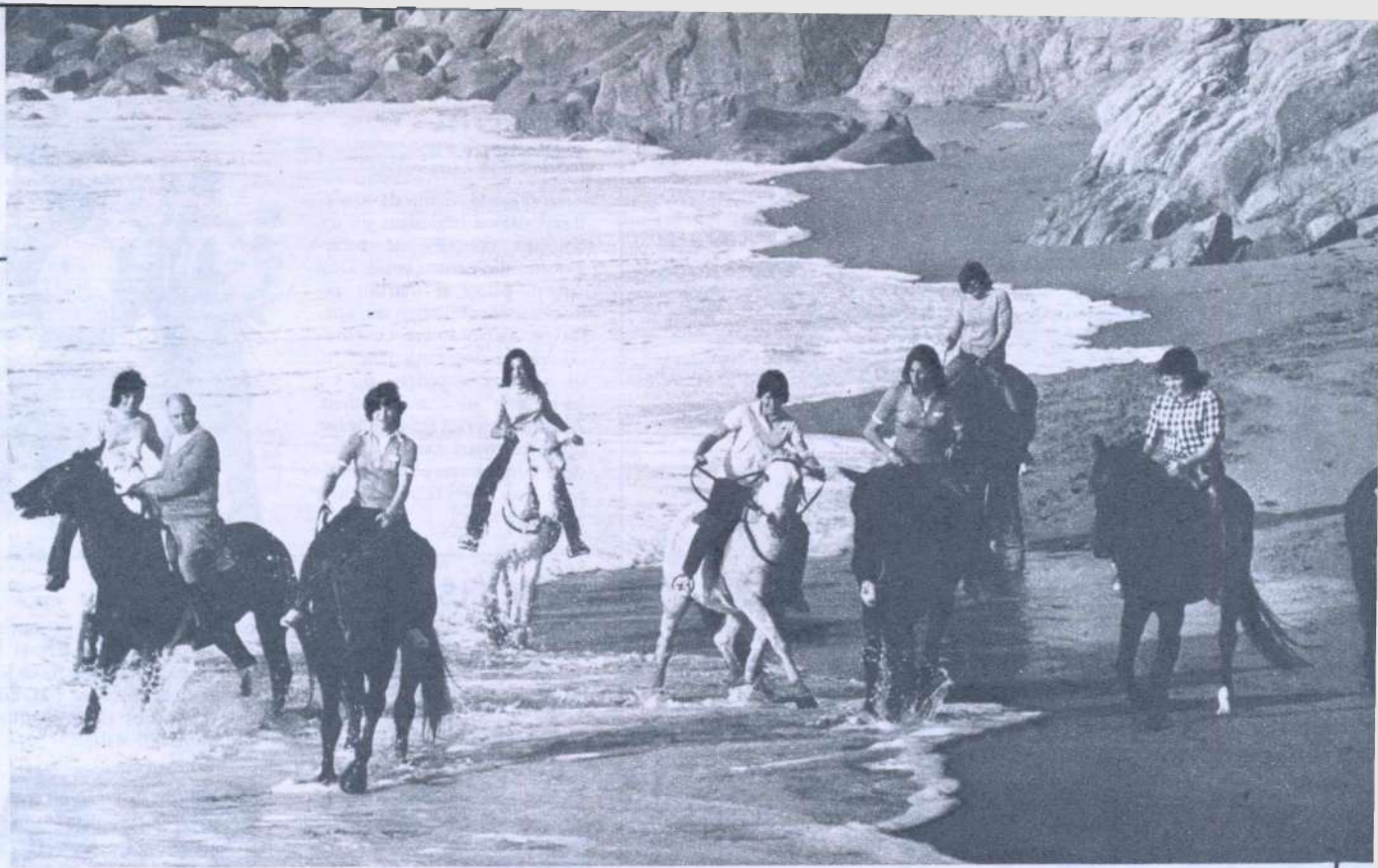
Ne-ați scris în '970 multe, multe scrisori, pentru care vă mulțumim. Permiteți-ne acum să vă adresăm și noi câteva rînduri. Dorim ca în primele scrisori pe care le vom primi în noul an să ne mărturișiți care dintre rubricile noastre v-au plăcut mai mult și care dintre sporturi și sportivi considerați că ar merita mai mult spațiu în cadrul revistei. Dorim să facem revista pe placul tuturor cititorilor noștri și vă rugăm să ne transmiteți sugestiile și propunerile dumneavoastră, în funcție de care noi vom alcătui viitoarele sumare ale publicației. În speranța că vom cunoaște cît de curînd părerile dumneavoastră, colectivul revistei «Sport» vă urează spor la muncă, sănătate și

LA MULȚI ANI!

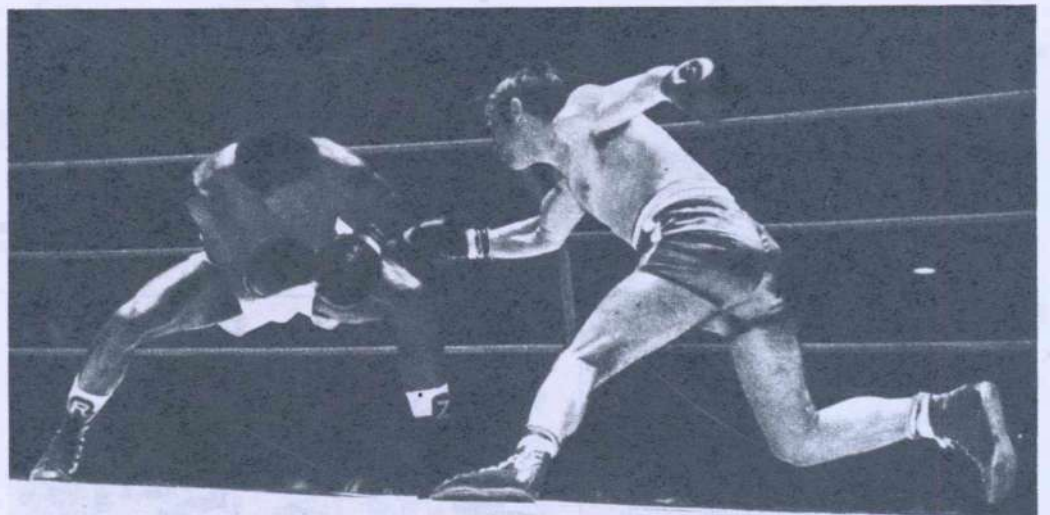

CAVALCADA PE LITORAL

Imaginea de față nu vă prezintă o secvență dintr-un nou film de aventuri, cum ați fi tentați să credeți la prima vedere. Amazoanele din fotografie nu sînt vedete ale ecranului, ci ale sportului. E vorba de echipa feminină de schi alpin a Franței, care s-a antrenat și în acest fel pentru actualul sezon competițional.

SCRIMĂ ÎN CAREUL MAGIC

Cei doi adversari au fandat în același timp, încercînd «tușe» ca la scrimă, pentru a dovedi că «scrimă pugilistică» nu sînt doar două cuvinte menite să înfrumusețeze cel mai bărbătesc dintre sporturi, boxul. În dreapta, campionul european la semimijlocie, francezul René ROQUE, apărîndu-și titlul în fața boxerului negru Roger ZAMI.

MASCA LUI NORPOTH

Mulți atleți au fost «înșelați» de această mască de om extenuat, ajuns la capîtul puterilor, pe care și-o... pune în fiecare concurs sportivul vest-german Harald NORPOTH. În realitate NorpOTH este o inepuizabilă sursă de energie. A dovedit-o și cînd a stabilit recordul european la 5 000 m (13:24,8) și cînd a cucerit medalia de argint la J.O. de la Tokio, în aceeași probă. Încă o dovadă că aparențele înșeală...

O NOUĂ STEA ÎN GOLF?

În ultima vreme «golfu» răpește de pe gheață tot mai mulți patinatori și jucători de hochei. După vestitul hocheist Sven TUMBA, iată o altă celebritate suedeză convertită la... golf: patinatorul de viteză Ove FUNDIN. Accidentat pe pista de gheață, Ove a renunțat la patine în favoarea crosei de golf. Iată-l împreună cu fiul său, Niklas, la un antrenament. Niklas, pe post de... antrenor, privește satisfăcut progresele sportive ale tatălui său.

8 GREȘELI...

Caricaturistul Octavian COVACI speră să vă amuze și de această dată cu cele opt greșeli făcute intenționat la copierea desenului din stînga. Noi vă recomandăm să nu vă ocupați de descoperirea lor tocmai în noaptea Anului Nou, cînd toată lumea se distrează...

„SIMBOLURI“ -

Iată două «simboluri» ale Jocurilor Olimpice din 1972: Uchi **BADENBERG** «frumosa müncheneză», 168 centimetri, alături de turnul televiziunii, înalt de 290 m. După cum se știe, Uchi a fost aleasă pentru rolul principal al viitoarelor filme olimpice.

WISEAZĂ CU OCHII DESCHIȘI

«Ascunsă» după plasa porții de fotbal, atleta **Virginia BONCI** de la Rapid București visează cu ochii deschiși. «Se făcea că ștacheta era înălțată la... și eu am sărit în uralele întregului stadion...» Gânduri pentru 1971... Noi îi dorim Virginiei să le transforme în realități.

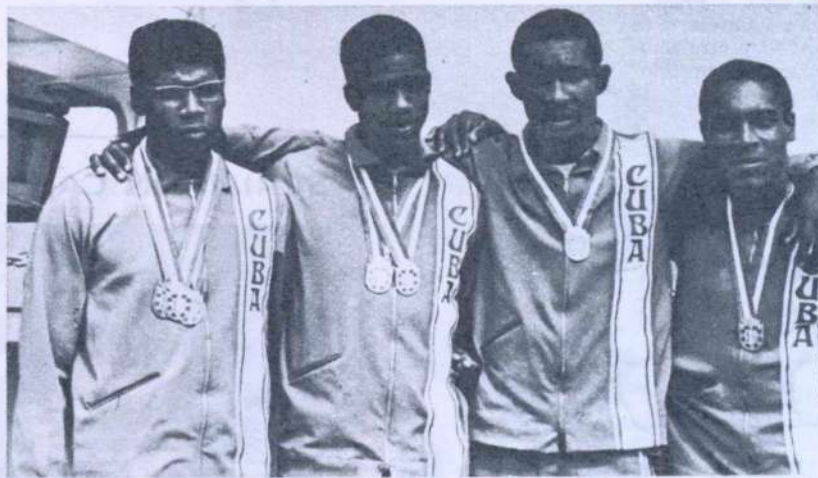
VIITORI PILOȚI

În Olanda, firma de lubrifiții «BP» a organizat un interesant concurs de mini-automobile pentru copii. Deși viitorii piloți ai marilor rally-uri automobilistice au apăsător pe acceleratoare cu entuziasmul caracteristic tinereții, în cadrul competiției nu s-a înregistrat nici un accident. Aceasta datorită măsurilor luate de cei mari care au plasat de-a lungul traseului mănțințele din... paie. Iată podiumul învingătorilor.

VITEZIȘTII CUBEI

Iată-i pe cei mai rapizi alergători din Cuba, componenții ștafetei de 4 x 100 m. Trei dintre ei, **Hermes RAMIREZ**, **Juan MORALES** și **Pablo MONTES** (de stînga la dreapta) au făcut parte din ștafeta cubaneză medaliată cu argint la J.O. de Mexic. Al patrulea atlet al formației a fost cunoscutul **FIGUEROLA**, în imaginea care a fost înlocuit cu **José TRIANA**. Ultimul succes al viteziștilor din fotografie: un nou record al Americii centrale la 4 x 100 m (38.4)!!!

„ZIUA BĂTRÎNILOR“

În calendarul sportivilor japonezi figurează în fiecare an o «Zi a bătrînilor». Cei mai vîrstnici iubitori ai sportului participă la întreceri de atletism, tir cu arcul și tenis. Interesant de știut este faptul că la concursurile sportive din cadrul acestei «Zi a bătrînilor» nu pot participa decît femeile care au depășit 55 de ani și bărbații care au trecut de 60... Iată o parte dintre concurenții din orașul Tokio.

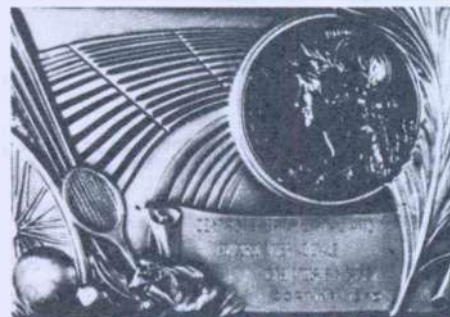
MEDALIILE FILMULUI NOSTRU SPORTIV

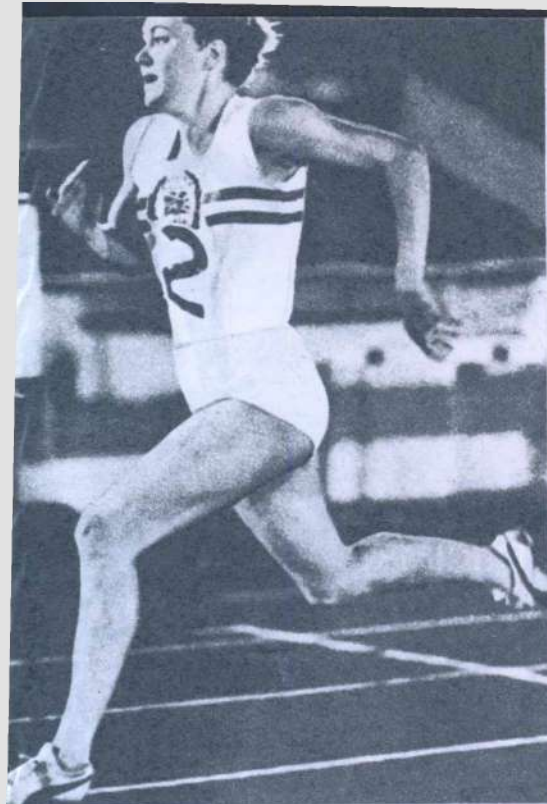

Fără a avea o istorie prea bogată, filmul sportiv din țara noastră a reușit, totuși, să obțină câteva succese la festivalurile internaționale. Profesorul **Virgil ANASTASESCU**, care se ocupă de filmul sportiv în cadrul C.N.E.F.S., ne-a pus la dispoziție două dintre trofeele cucerite în 1970. Le prezentăm și cititorilor noștri:

1 — Placheta de argint acordată de Centrul Sportiv Italian pentru filmul «Lección de gimnastică», al cărui scenariu este semnat de conferențiar doctor **Nicu ALEXE**.

2 — Medalia de argint acordată de Comitetul Olimpic Național Italian pentru filmul «Echipajub», regizat de **Savel STIOPUL**.

GÎNDURI BUNE PENTRU LILIAN

În aceste zile, când ne pregătim cu toții să întâmpinăm Noul An, gândurile iubitorilor sportului se îndreaptă și spre nefericita atletă engleză Lilian Board, vice-campioană olimpică și campioană europeană la 800 m plat. O boală necruțătoare a țintuit-o pe sprintera Lilian pe patul unei clinici din R.F. a Germaniei. Gânduri bune pentru Lilian Board a cărei însănătoșire o dorim cu toții.

MINI-RĂVAȘE SPORTIVE

Echipei de fotbal a României pentru meciul cu Finlanda: 3—0

Comportându-vă ca așii,
«Finii» își găsiră... nașii!

Lui Viorica Viscopoleanu
La slungime dorim iată,
Numai vîntul să te bată!

U.T.A. și echipa lui Geacik
Iugoslavii-n meci cu U.T.A.
Au jucat cu ea... «băi-U.T.A.»

Unuia care faultează
De-un flutier îi place lui:
Flutierul... piciorului.

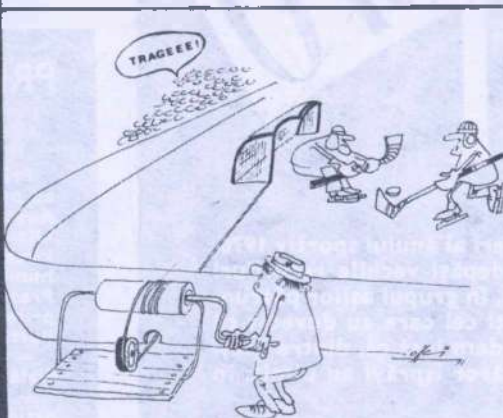
Titu GHEORGHIU-Vaslui

MINGI NOI...

...pentru anul ce vine, pregătite cu grijă la combinatul de materiale sportive din Krasice (Cehoslovacia). Acest tip de mingi de fotbal, purtînd marca înregistrată «Captain», a primit aprecieri favorabile la expoziția «Intercamping '70», organizată în vară la Praga. Acum a început producția în serie. Meșterii din Krasice speră, totodată, că noua lor minge va aduce mai mult noroc naționalei cehoslovace, în sezonul viitor!

SE POATE ȘI... ZÎMBI

Caricaturiștii Octavian COVACI, Octavian ANDRONIC și Constantin CIOȘU, colaboratorii noștri în, hai să zicem, ale umorului, vă oferă câteva desene în speranța că vor primi din partea dumneavoastră răsplată cea mai de preț: un zîmbet.

orizont extern 1970

Am consacrat aceste pagini marilor performeri ai anului sportiv 1970. Eforturile sportivilor din intreaga lume de a depăși vechile recorduri au fost de foarte multe ori încununate de succes, în grupul așilor pătrunzând noi nume. N-am putut să-i adunăm pe toți cei care au dovedit că posibilitățile omenești sînt greu de limitat. Credem însă că, dintre aceștia, i-am ales pe cel mai cunoscut, pe cel ale căror isprăvi au ulmit, în acest an 1970, lumea sportivă.

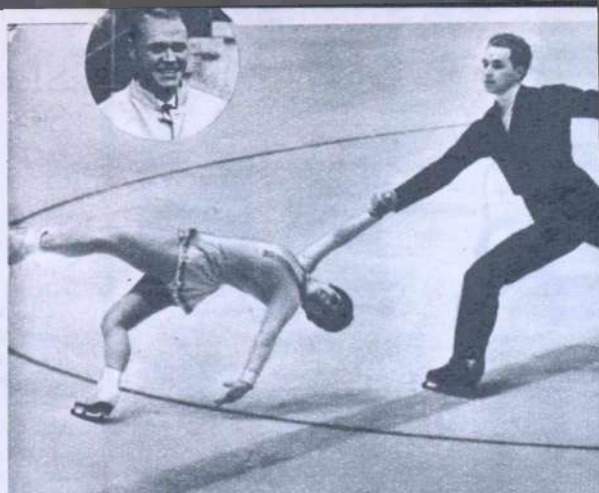
PAPANIKOLAU „MUZĂ“ ÎN ARTA PLASTICĂ

Una din marile personalități ale atletismului mondial admirate anul acesta (în speță, la Jocurile Balcanice) și la București, a fost prăjinistul grec Christos Papanikolau. A fost pe «Republicii» la un centimetru de record mondial (după 5,40 m a doborât ștacheta ridicată la 5,47 m). N-a trecut mult și Christos Papanikolau a dăruit țării sale primul record mondial la săritura cu prăjina: 5,49 m. În Trikala, unde s-a născut, i se va ridica o statuie, pentru eternizarea frumosului său gest.

INVINCIBILUL CASSIUS CLAY

Reintrarea lui Cassius Clay, fostul campion al lumii, după o întrerupere de trei ani, a fost așteptată și apoi urmărită cu interes enorm. Va reuși Clay să recucerească centura cu diamante pe care i-a răpit-o Marele Juriu Federal la 9 mai 1967? Iată întrebarea pe care și-o pun numeroșii simpatizanți ai marelui pugilist negru. Răspunsul lui Clay e cât se poate de optimist: două dintre «obstacolele» întâlnite în noul său drum spre titlu au fost depășite: Jerry Quarry și Oscar «Ringo» Bonavena au fost învinși. Iată-l pe Cassius Clay în partida cu Jerry Quarry. Va urma la rînd Joe Frazier, actualul campion mondial? Invincibilul Clay spune — ca de obicei — că da!

PRIM DIRIJOR: IRINA RODNINA

Printre celebritățile patinajului artistic care, în 1970, au onorat scena de gheață a patinoarului acoperit «23 August» s-a numărat și cuplul Irina Rodnina — Aleksei Ulanov, dublu campion european (Garmisch Partenkirchen — 1969 și Leningrad — 1970) și dublu campion mondial (Colorado Springs — 1969 și Ljubljana — 1970). Prezența celor doi virtuosi ai gheții în București ne-a prilejuit un scurt interviu cu Stanislav Juk, nu mai puțin ilustrul lor antrenor.

— Cum și-a început cariera perechea campioană mondială?

— Naștere grea. Totul s-a petrecut în 1966. I-am văzut patinînd separat și mi i-am închipuit în cuplu. Le-am propus să facă pereche. Refuzul a fost categoric. Aș fi Irina cit și Aleksei țineau morții să se lanseze ca soliști. Am și eu însă o... calitate. Sînc încăpăținat. Am insistat și... iată-i campioni mondiali!

— Care le-a fost principalul «atú» în fața celorlalte perechi candidate la titlu?

— Raportul ideal între înălțimile și greutatea lor. La 23 de ani, Aleksei are 1,76 m înălțime și 70 kg, iar Irina (21 de ani) — 1,52 m înălțime și 48 kg. Ați văzut desigur cât de natural și, aș spune, cât de perfect execută Aleksei «lasso» (n.n. rotirea partenerului de trei ori și jumătate deasupra capului).

— În timpul programului, la un concurs sau la o demonstrație cine «ține bagheta»?

— Bineînțeles, Irina. Ea trebuie să evolueze ireproșabil, iar Aleksei s-o urmeze. Motivul? Chiar de la intrarea pe gheață toate privirile o țintesc pe ea. Femeile, din curiozitate, cîntăresc costumul sportivei, pieptănătura și etc etc, iar bărbații...

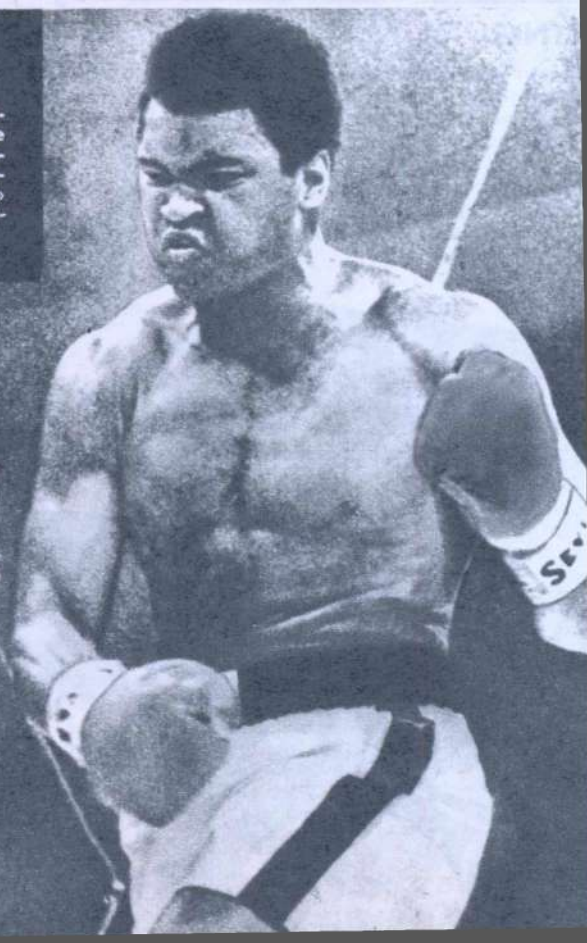
— Care vă sînt dorințele pentru 1971?

— Bineînțeles, să reedităm succesele ultimilor doi ani.

— Și aveți șanse?

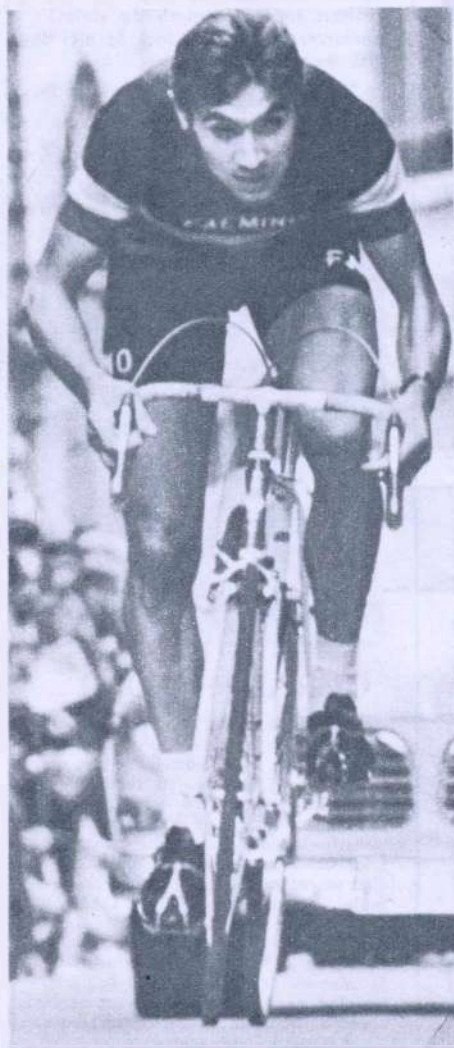
— Greu de spus. Toată lumea se pregătește. Inclusiv colegii noștri Ludmila Belousova — Oleg Protopopov care, se pare, pun la punct un program... tare. Dar nici noi nu stăm cu mîinile încrucișate.

I-am promis lui Juk, binevoitorului nostru interlocutor că, atunci cînd va fi cazul, vom ține pumnii strînși.

REGELE BICICLETEI

Eddy Merckx (în fotografie) a realizat în 1970 marele «triptic»: Campionatul Belgiei, Turul Italiei și Turul Franței, performanță extrem de rară în anele ciclismului mondial. Cele două «tururi» nu mai fost câștigate (într-un singur an) doar de celebrii Fausto Coppi și Jacques Anquetil. Iată-l pe supercampionul belgian urcând cu manilestă dezinvolcură virful «Pacit-Chéne» din orașul elvețian Lausanne. Eddy Merckx, ciclist complet, a aruncat și pentru 1971 mânașă tuturor adversarilor săi: «Cine poate mai mult...».

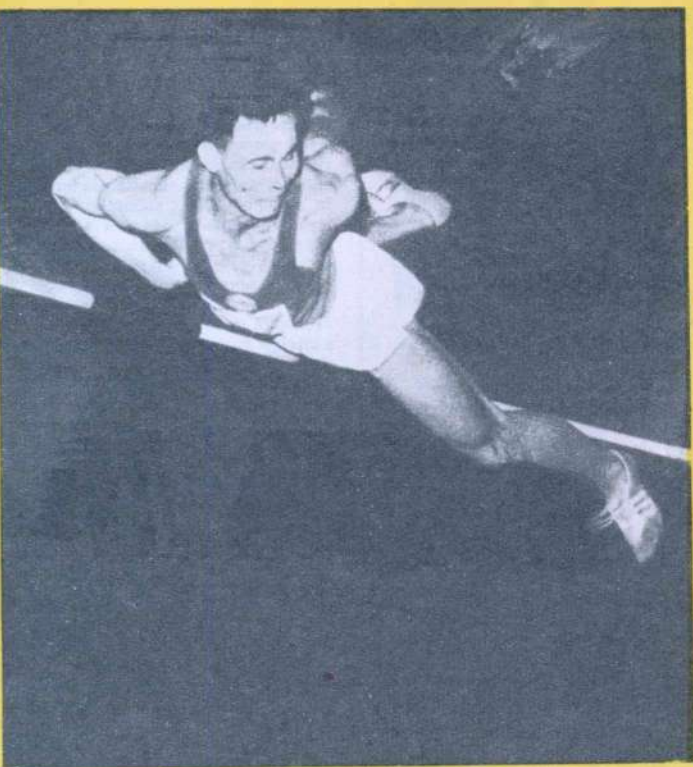
SUPER- CAMPIONA „SPORTULUI ALB“

Succesele tenismenei australiene Margaret Court? Pentru a le enumera pe toate, citind doar numele și data turneeleor câștigate din 1960 și până acum nu ne-ar ajunge o pagină de revistă.

Unsprezece ani de mari victorii pe terenul de tenis care în englezește se numește court, nostimă coincidentă... Dar numele i-a revenit prin căsătorie, fiindcă primele ei afirmări, de acum un deceniu și mai bine, sînt semnate cu numele ei de fată — Margaret Smith.

A început prin a fi campioană a Australiei, apoi a cules pe rînd laurii celor mai mari competiții ale «sportului alb». Prima victorie la Paris, în clasicele campionate de la Roland Garros, este datată 1962. Avea exact 20 de ani. Buna ei carură fizică (1,78 m înălțime), care se adăuga unei tehnici laborioase, i-a atras din partea gazetarilor francezi epitetul de «forță a naturii». Un an mai tîrziu, câștigă primul ei Wimbledon, victoria cea mai de preț în cariera unui jucător de tenis, repetată în 1965 și 1970. Apoi de patru ori campioană la Forest Hills.

Din cununa de succese a marelui jucătoare pare să nu mai lipsească nici unul, decît poate acela pe care-l realizase cîndva americanca Maureen Connolly — să câștige toate cele 4 «clasice» într-un singur sezon! Este ceea ce a reușit Margaret Smith-Court în acest an, triumfînd pe rînd la Sydney, Roland Garros, Wimbledon și Forest Hills.

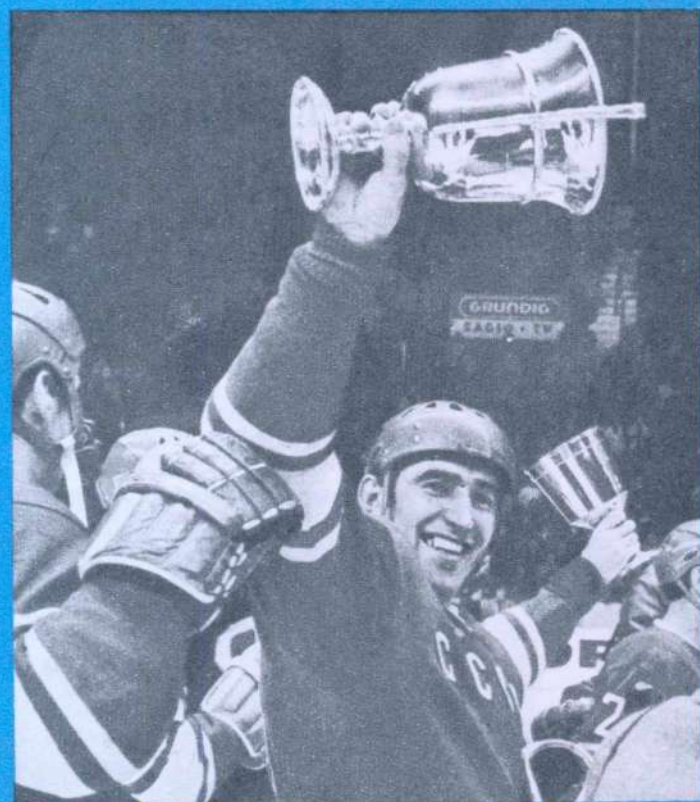
NI CHIH-CIN NOUL „SĂRITOR COSMIC“

«FANTASTIC! ESTE PERFORMANȚA NUMĂRUL UNU A ANULUI». Cuvintele aparțin campionului olimpic la săritura în înălțime, americanul Dick Fosbury, la aflarea săriturii record a sportivului din R.P. Chineză, Ni Chih-cin. Într-adevăr, performanța de 2,29 m, obținută de atletul chinez, este excepțională și ea întrece cu un centimetru «imposibilul» record al lui Brumel.

Născut la 14 aprilie 1942, flu de țărani, Ni Chih-cin a făcut să se vorbească pentru prima dată despre el (ca un posibil succesor al lui Brumel) în 1966, la Jocurile Ganefo de la Pnom Penh cînd, în condiții foarte grele de concurs, a trecut înălțimea de 2,27 m, a doua performanță a tuturor timpurilor. Anul acesta, după ce a sărit 2,26 m, el a reușit să se înscrie în fruntea performențelor mondiale la această pretențioasă probă care este săritura în înălțime. Din păcate, rezultatul nu va fi socotit drept record mondial, federația de specialitate din R.P. Chineză nefiind membră a Federației internaționale de atletism. Să dăm cuvîntul, în încheiere, tot lui Dick Fosbury: «ÎN ORICE CAZ, PENTRU NOI, ATLEȚII, CEI 2,29 m AI LUI NI CHIH-CIN REPREZINTĂ RECORDUL LUMII».

FIRSOV UN CĂPITAN FERICIT

Anatoli Firsov, cîtat drept cel mai bun hocheist al ultimelor campionate mondiale din Suedia — 1970, prezintă marea cupă a campionilor mondiali. Uniunea Sovietică a obținut astfel pentru a 8-a oară consecutiv titlul suprem, iar bucuria lui Firsov este fără margini. Va fi întreruptă în noul an această zdrobitoare superioritate? Greu de presupus...

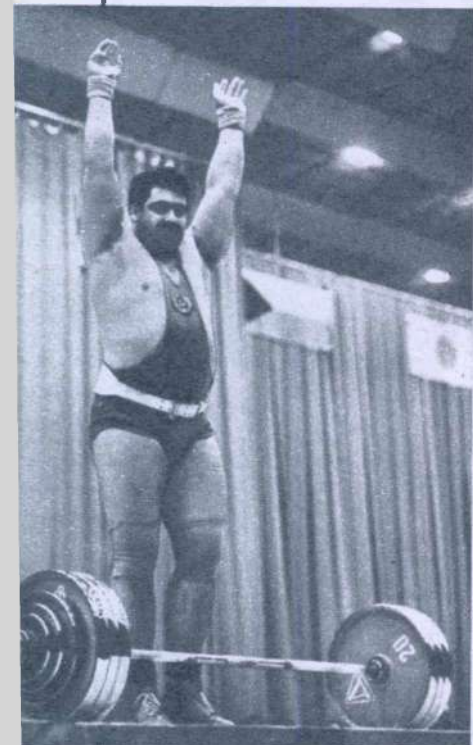

Orizont externi 1970

VASILI ALEKSEEV

Vasili Alekseev este la ora actuală cel mai puternic om din lume. În-zestrat cu o forță herculeană, Vasili Alekseev a apărut ca un meteor în lumea halterelor. În urmă cu patru ani numele său a fost necunoscut în familia marilor performeri. Și iată că în 1970, Vasili Alekseev este primul om din lume care atinge limita de vis a halterofililor: obținerea rezultatului de 600 kg la totalul celor trei stiluri! Evenimentul s-a produs la Minsk, în luna martie. Numai peste câteva luni el își îmbunătățește rezultatul realizând 607,5 kg, apoi în iunie, la Szombathely (Ungaria), devine campion european cu un nou record mondial: 612,5 kg. Recent, el a totalizat 620 kg!, performanță care este în prezent recordul lumii.

La ora actuală sportivul sovietic mai deține alte trei recorduri mondiale, considerate drept fenomenale: 221 kg la «cimpins», 177 kg la «smuls» și 228,5 kg la «aruncat». Cit vor mai trăi recordurile lui Alekseev? Nu mult pentru că colosul din Veliki Luki, în vîrstă de 29 de ani, are resurse nebănuite pentru a îmbunătăți actualele recorduri ale lumii. El este omul despre care se spune că performanțele sale n-au deocamdată limite...

SPRINTERA ANULUI

În ultimul timp, tinăra din R.D. Germană, Gabrielle Wetzko (16 ani, 1,71 m și 58 kg) a fost considerată drept cea mai rapidă craulistă a lumii. Dublă campioană europeană de juniori (Viena, 1969), eleva din Leipzig a cucerit în acest an 4 medalii de aur la C.E. de la Barcelona, purtînd recordurile continentului (59,3-100 m și 2:08,2-200 m) în vecinătatea celor mondiale (58,9-100 m și 2:06,7-200 m). «Recordul» absolut al Gabriellei este însă de 58,2 (100 m), realizat într-un schimb de ștafetă, performanță neatinsă încă de nici o altă inotătoare din lume.

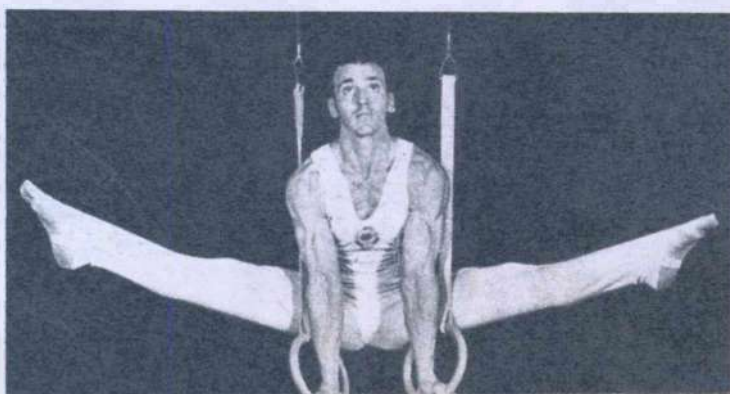

CERAR et COMP.

Bilanțul pe care-l fac sportivii iugoslavi, acum la finele anului, demonstrează înalta lor măiestrie. A fost un an rodnic în medalii, cu succese de prestigiu, obținute pe terenurile de întrecere din țară și străinătate.

Astfel la Ljubljana, baschetbaliștii au triumfat la campionatul mondial, urcînd pe cea mai înaltă treaptă a podiului, iar generația lui IVO DANEU și-a văzut, în fine, împlinit visul: cucerirea titlului suprem. Și handbaliștii au reușit o foarte bună performanță la campionatele mondiale de la Paris, ocupînd pentru prima dată, un merituos loc III. Acestor performanțe ale unor sporturi de echipă le trebuie adăugate și unele excepționale rezultate individuale. Ne gândim, în primul rînd, la cunoscutul gimnast Miroslav CERAR (în fotografie), care cucerște pentru a patra oară consecutiv titlul mondial de gimnastică, la proba «cal cu minere». În această toamnă, în Arizona, la Phoenix, trăgătoarea Desanka PEROVICI avea să surprindă valoroasele concurențe, cucerînd medalia de aur la proba de tir «armă standard».

Și în Iugoslavia «sportul rege» este fotbalul. După o perioadă de evidentă criză, ce a privat echipa națională de participarea la două turnee finale ale campionatului mondial, anul acesta reprezentativa țării a luat un start bun în «Campionatul Europei», competiție în care are de apărut locul II cucerit la Roma. Bucură, de asemenea, pe iubitorii fotbalului, comportarea meritorie a echipei Steaua Roșie, care s-a calificat în sferturile de finală C.C.E. cu șanse de a obține și în continuare rezultate bune. Acestea sînt doar câteva din rezultatele excepționale pe care le realizează în acest an, sportivii din țara prietenă, în dezvoltarea măiestriei sportive, pe drumul afirmării continue a sportului iugoslav.

SPRE 7,00 m LA LUNGIME

Cei 6,84 m — cu 2 cm mai mult decît vechiul record mondial al Viorecii Viscopoleanu — cu care a cîștigat titlul de campioană mondială universitară la Torino, au adus atletei vest-germane Heide Rosendahl (23 ani, 1,74 m și 64 kg) cea mai mare satisfacție sportivă din întreaga carieră. Să nu uităm însă că profesoara de educație fizică din Köln este o atletă multilaterală (5398 p la pentatlon) care aleargă 100 m în 11,4, 200 m în 23,1 și 100 m g în 13,1.

RECORDMAN

PE TERRA

1,85 m., blond, cu ochi albaștri, căsătorit, tată a doi copii și cel mai rapid om de pe pămînt. Ați ghicit că este vorba despre americanul Gary Gabellich care, pe pista de la Bonneville Flats, la frontiera dintre statele Utah și Nevada, a obținut performanța de 1015 km pe oră la bordul unei mașini de construcție specială. Bolidul «Blue Flame» (Flacăra albastră) este un vehicul pe trei roți, în formă de trabuc, capabil să dezvolte 58.000 de cai-potere. Mergi cu un carburant «aminunos», a cărui compoziție e secretă. În orice caz, în afara acestor amănunte mai mult sau mai puțin picante, rămîne **PERFORMANȚA:** Gary e primul om din lume care a depășit, pe pămînt, «scidul» celor 1.000 de km pe oră.

AGOSTINI

Italianul Giacomo Agostini, un tîrmos ca un actor de cinema este, cei 28 de ani ai săi, posesorul unui p mares de invidiat: opt titluri de campion mondial de motociclism-vite în mai puțin de un deceniu de curs. Anul trecut el a fost declarat de către redacția cotidianului «Corriere de sport», pe baza rezultatelor obținute în sezonul 1969, «sportivul nr. 1 Italiei». Temeiul oportunitii a fost acela că Agostini s-a clasat pe primul loc în toata cele 18 Mari Premii motocicliste în care a luat startul.

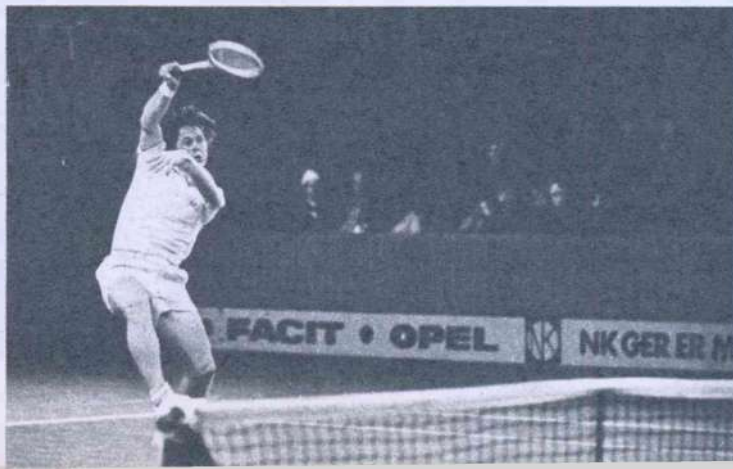
Performanța de anul trecut a fost reeditată în 1970: celebrul pilot italian a cîștigat toate cursele în care a alergat devenind din nou, așa cum face o dată pe sezon, campion al lumii în clasele 350 și 500 cmc. Și, de bună seamă, Agostini va fi declarat iarăși primul sportiv al țării sale. Aceasta e, așteptăm mai mult, cu cît Giacomo aduce Italiei impresionantul buchet de succese, la ghidul unei motociclete fabricate chiar în țară: M.V. Agusta.

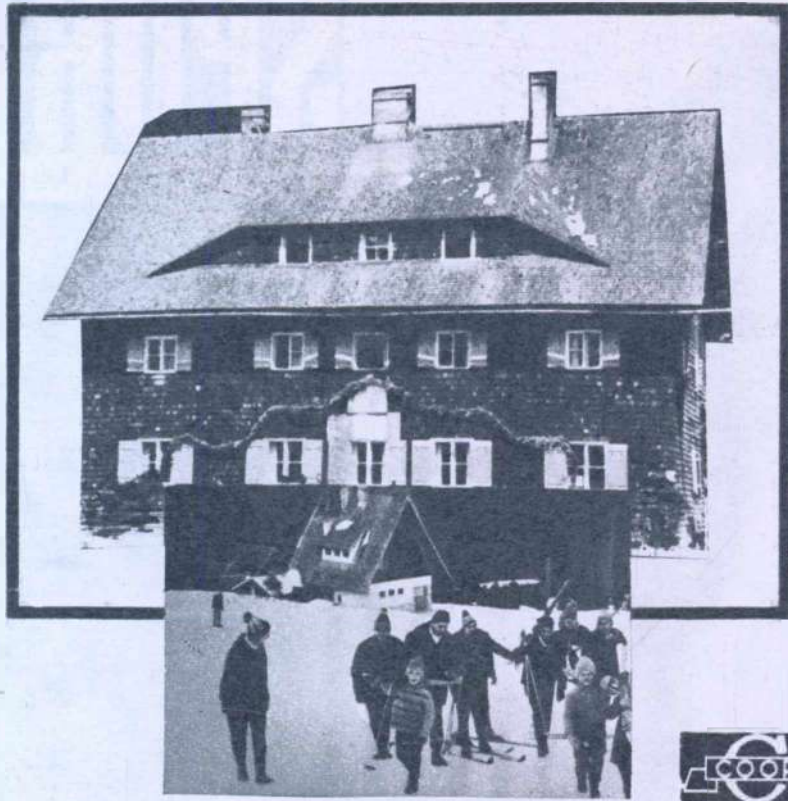
Constructorul Enzo Ferrari și șefii de echipă englez Ken Tyrrel au și în caput să-i dea titlurile lui Agostini pentru a-l atrage în lumea curselor de automobile, iar cîțiva regizori i-a propus angajamente de film. Sportivul Agostini a rămas pe poziție, pentru că are de îndeplinit un plan ambițios: acela de a acumula cel puțin zece titluri de campion mondial, depășindu-i astfel pe iluștri săi înaintași Carlo Ubbia și Mike Hailwood, care n-au gustat decît de cîte nouă ori din licearea victoriei supreme. Iar dacă acest plan și va împlini, Giacomo va putea să facă automobilism și, eventual, să joace într-un film însuși rolul vieții lui — rolul celui mai strălucit motociclist sportiv al tuturor timpurilor.

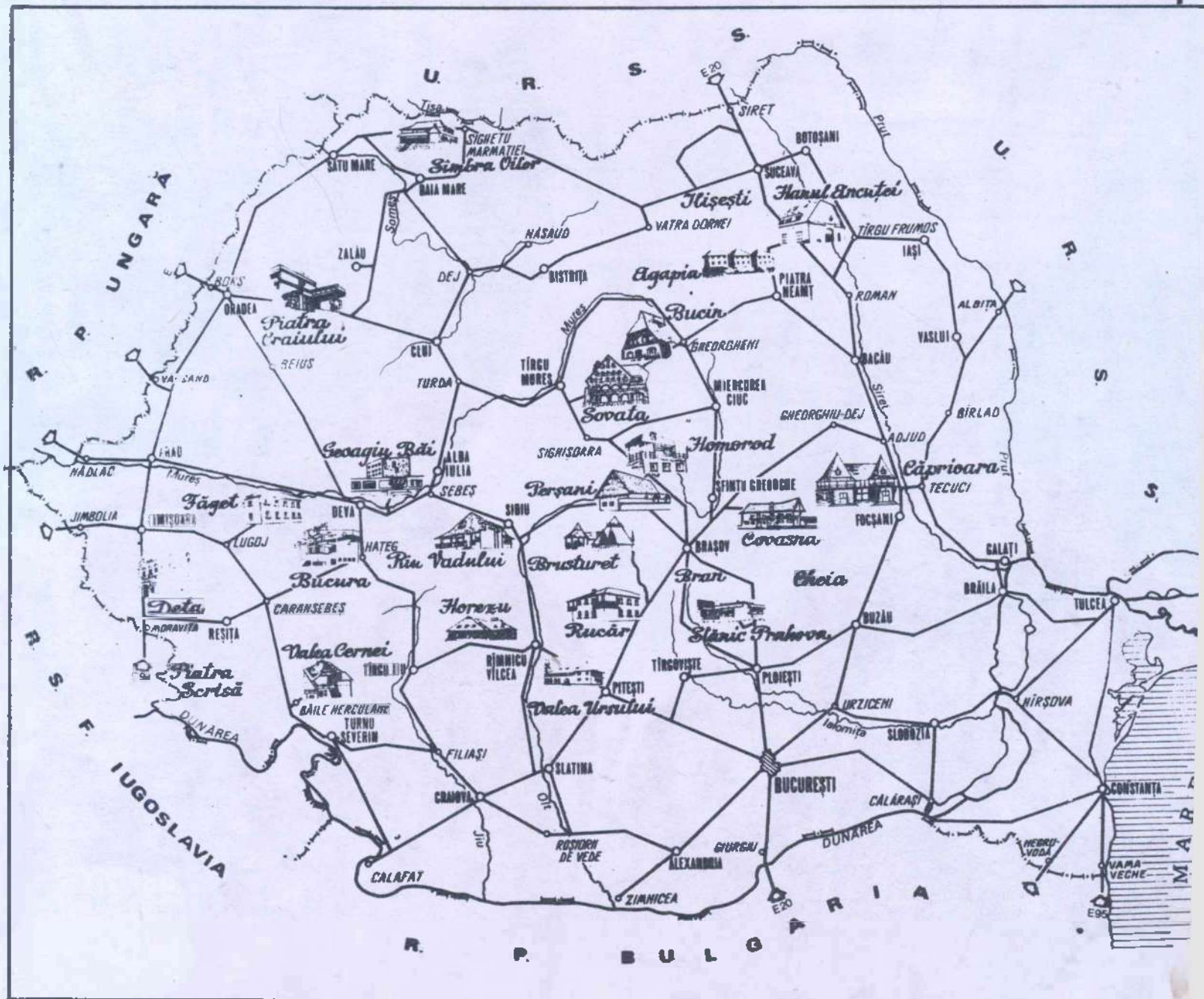
„MARELE PREMIU REVINE LUI CLIFF RICHEY!

Locul întâi, fără nici o victorie... Cam așa poate fi caracterizată performanța tenismanului american Cliff Richey (23 ani), care obține «Marele Premiu» FILT-Pepsi Cola, la capătul unei suite de 14 turnee internaționale, din care n-a cîștigat însă nici unul. Dar prezența sa constantă, de-a lungul întregului sezon, i-a adus puncte prețioase, care — prin adițiune — l-au indicat drept cîștigător, înaintea unor nume prestigioase ca Laver, Newcombe, Ashe și alții. «Perseverare diabolicum»...

În sezonul rece
**HANURILE
 ȘI
 CABANELE**
 COOPERĂȚIEI DE CONSUM
 vă oferă
 un popas
 agreabil și
 reconfortant

*Lo
mult
an
1971!*

H. Durrbacher